

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 206

De Spaansche Dolk

15 Cent

DE SPAANSCH E DOLK.

HOOFDSTUK I.

Het verlovingsfeest.

Rosehill is een liefelijk gelegen villadorp, op ongeveer drie uren gaans van Londen gelegen, en de geliefkoosde plek voor rijke Londenaars, om er den zomer in hunne cottages en villa's door te brengen.

Prachtige wouden strekken zich aan drie zijden rondom het dorp uit, dat aan de vierde zijde door een zijstroom van de Theems besproeid wordt.

Een der laatste villa's aan den grooten weg van Londen naar Hull behoort aan Sir Reginald Doyne, een gepensioneerde kolonel van de garde, en lid van het Engelsche Parlement.

Het is een fraai gebouw, dateerende uit het midden van de zeventiende eeuw, hier en daar gerestaureerd, maar dat in zijn groote lijnen toch nog de hand verdraagt van den bouwmeester die het schiep.

Op een avond in het laatst van April, toen een heerlijke zoele wind reeds de nadering van het warme jaargetijde voorspelde, waren alle ramen van het fraaie heerenhuis helder verlicht.

Vele dorpelingen stonden stil voor het groote hek, hetwelk het park omsloot, ten einde te genieten van het schouwspel daarbinnen, voorzoover het hun gegund was er een glimp van op te vangen.

Nu en dan stootten zij elkander met een uitroep van bewondering aan, wanneer voor de wijd geopende vensters de gedaante passeerde van een rijk met juweelen getooide dame, of van een hooggeplaatst militair in zijn schitterende uniform.

Raffles No. 206.

In de groote feestzalen van het landhuis was het een druk rumoer van gasten.

Hoe groot deze zalen ook waren — zij schenen nauwelijks het aantal danslustigen te kunnen bevatten, dat op de tonen van een slepende wals er zich bewoog.

En dit was geen wonder, want de liefvallige dochter des huizes, Agnes, die heden haar verlovingsfeest vierde, mocht zich verheugen in het bezit van zeer vele vriendinnen.

Bovendien was haar vader in de geheele streek een zeer gezien man, niet alleen om zijn invloed, maar ook om zijn edele karakterhoedanigheden.

Men kende den aanstaande van de bekoorlijke Agnes wel weinig, maar iedereen was geneigd den man, dien Reginald Doyne zich tot zijn schoonzoon verkoren had, met vriendelijke voorkomendheid als zoodanig te begroeten.

Agnes Doyne had Francis Burnett leeren kennen gedurende een plezierreis door Frankrijk, waar de jonge Burnett vele jaren achtereen had doorgebracht als legatie-secretaris.

Francis Burnett had blijkbaar veel Keltisch bloed in de aderen, want zijn haar en oogen waren zeer zwart en zijn gelaat bezat die donkere kleur, die men veel bij Ieren aantreft.

Hij was lang en slank en droeg met veel gemak en sierlijkheid zijn uniform van reserve-officier bij de cavalerie der garde.

Dan was er nog iemand, naar wien veler oogen, vooral die der jonge meisjes, zich herhaaldelijk keerden — dat was de broeder van Agnes, Latimer, een jongeman van omstreeks dertig jaar, van krachtigen lichaamsbouw en met even donker uiterlijk als zijn aanstaande zwager Burnett!

Latimer Doyne hield zich zooveel mogelijk in de nabijheid van zijn zuster op en herhaaldelijk zag men hen samen praten en lachen.

Het was duidelijk te zien, dat de jonge man zijn zuster een teedere liefde toedroeg.

Nu en dan dwaalden hun beider oogen naar eene kleine verhooging aan het einde van de dansaal, waar de ouderen van dagen hadden plaats genomen en waar zich ook hun vader ophield.

Sir Reginald Doyne was een man van omstreeks zestigjarigen leeftijd.

Ofschoon zijn haar reeds spierwit was, stond zijn hoofd nog fier op den krachtigen nek en was zijn houding nog kaarsrecht.

Hij had een ernstig, maar niet onvriendelijk gelaat en de blik van zijn staalgrijze oogen, die nu en dan wat hard leek, werd getemperd door den vriendelijken glimlach, die om zijn lippen speelde, wanneer hij het vroolijk gewoel in de dansaal aanschouwde.

Op eenigen afstand van hem, te midden van een groepje oudere dames, bevond zich mevrouw Doyne, een eerwaardige dame met nog jeugdig schitterende zwarte oogen.

Het was ongeveer elf uur in den avond, toen een gegalonneerde bediende zich bescheiden een weg baande door den kring der gasten en op Latimer toetrad.

Hij wisselde zacht eenige woorden met den jongen man.

Deze trad een pas terug en scheen merkbaar te verschrikken.

Toen keek hij om zich heen en boog zich weder naar den bediende toe.

Deze verwijderde zich dadelijk daarop.

Latimer wierp een blik op zijn horloge.

Het wees juist elf uur.

Op hetzelfde oogenblik begonnen dicht bij de villa twee kerkklokken te slaan.

Latimer verliet de zaal, uitgeleid door de bewonderende blikken van een paar dozijn lieve jonge meisjes.

Hij ging door een kleine zijzaal, waar eenige bedienden bezig waren de souper-tafels aan te richten en bereikte zoo, door het openstaande Fransche raam, een

breede overdekte gaanderij, die voor een deel om het huis heenliep.

Hij volgde deze gaanderij eenigen tijd, trad een fraaie serre binnen, stak deze dwars over en opende de deur van de gang, die naar zijn eigen vertrekken voerde, welke zich op de tweede verdieping in een zijvleugel van het groote huis bevonden.

De jonge man scheen zich in een zeer opgewonden toestand te bevinden.

Van tijd tot tijd mompelde hij eenige onverstaanbare woorden tusschen zijn dicht opeengeklemd tanden.

Met gebalde vuisten liep hij voort.

De gangen waren in dit gedeelte van het huis slechts spaarzaam verlicht, daar de geheele familie zich in de feestzaal ophield.

Eindelijk bereikte hij de deur van zijn werkkamer.

Hij opende haar en trad binnen.

Het vertrek van Latimer Doyne was met verfijnden smaak gemeubeld.

Het was duidelijk, dat de bewoner er van hield, zich met schoone en kostbare voorwerpen te omringen.

De doeken aan den wand waren van de eerste Engelsche en vreemde meesters, het prachtige schrijfbureau, volgens zijn eigen teekening voor den jongen man vervaardigd, was van het prachtigste glanzende ebbenhout en de verschillende meubelen, die hier en daar verspreid stonden, vertegenwoordigden een klein kapitaal.

Aan een der wanden, die hier en daar met zeer dikke Perzische tapijten bekleed waren, hing een fraai wapenrek, goed voorzien van meerendeels uiterst zeldzame wapens.

Geheel onderaan rustte op twee koperen krammen een buitengewoon fraaie en kostbare Spaansche dolk uit het midden van de vijftiende eeuw.

De greep bestond uit door den ouderdom geel geworden ivoor en was gesneden in den vorm van een monnik, in een pij gehuld, waarvan de kap half over het hoofd was getrokken.

Reeds deze kleine figuur, nauwelijks een hand hoog, was een juweeltje van beeldhouwerskunst.

De stootplaat, die den vorm had van twee aaneengehechte schelpen, was uit het zuiverste goud vervaardigd.

Ten slotte bestond de kling, boven zeer breed, maar zeer spits toeloozend, uit het fijnste, blauw gedamascceerde staal.

Het wapen moest indertijd door een der beroemdste zwaardvegers van Toledo vervaardigd zijn.

Het electrische licht in de kamer brandde.

Midden in het vertrek, juist onder de lamp, stond een man.

Hij was klein van gestalte, mager en zijn houding was eenigszins gebogen, ofschoon hij ternauwernood vijf of zes en twintig jaar kon zijn.

Hij had een smal gelaat, waarin twee kleine zwarte oogen schitterden.

Een dunne gele snor bedekte zijn bovenlip.

De man stond met de handen in de zakken van zijn regenjas en staarde naar een groot portret van Agnes Doyne, dat aan een der wanden van het vertrek was opgehangen.

Latimer was binnengetreden en deed de deur nu achter zich dicht.

Hij trad langzaam op den man in het midden van het vertrek toe en vroeg op heeschen toon:

— Wat kom je hier doen, Canning?

De aangesprokene haalde de schouders op.

— Dat moest je uit je zelf begrijpen, Latimer! antwoordde hij.

— Maar ik wil het niet begrijpen! riep de ander op heftigen toon uit.

— Dat zul je toch moeten doen, vervolgde Canning afgemeten, tenzij je er aan wilt worden blootgesteld, dat men je den naam van een eerloos man geeft!

Latimer kwam met dreigend opgeheven vuist op den bezoeker toe.

Zijn gelaat was doodsbleek geworden en zijn oogen schoten vonken.

Hij scheen zich slechts met de grootste moeite te beheerschen en zijn stem trilde nog van ingehouden woede, toen hij zeide:

— Wij zullen daar niet over praten, Canning!

— Neem mij niet kwalijk, mijn waarde Latimer, ik ben juist hier gekomen om er integendeel wel met je over te praten!

Latimer beet de tanden opeen.

Hij sloeg een woesten blik op zijn bezoeker en vroeg toen op doffen toon:

— Wie heeft je hier gelaten?

— De oude kamerbediende; ik geloof dat hij Houston heet! Ik had hem met opzet gevraagd mij naar je particuliere vertrekken te brengen — omdat ik het schoone feest niet wou stooren.

— Dat zeg jij? riep Latimer in hevigen toorn uit. Je

zegt, dat je het feest van mijn lieve zuster niet wilt komen storen en toch kun je hier niet anders zijn dan om ons aller levensgeluk te verwoesten! Welnu, ik zeg het je in je gezicht, een man die zoo handelt, is een schurk!

Canning hief de hand met een afwerend gebaar op en het volgende oogenblik verdween zij weder in den zak van zijn regenjas.

Een flauwe glimlach speelde om zijn bleeke lippen.

— Ik geloof niet, dat de schurk aan dezen kant te vinden is! merkte hij langzaam op.

Latimer antwoordde niet, maar liet zich met een kreunenden zucht in een der groote lederen leunstoelen vallen en verborg het gelaat in de hand.

— Zeg mij wat je wilt! kwam het dof over zijn lippen.

— Moet ik je dat nog uitleggen? vroeg Canning. Moet ik je soms zeggen, dat ik mijn recht op je zuster kan doen gelden; weet je dan niet meer, dat ik je lot in handen heb en dat ik jou en je heele familie in schande en oneer kan storten?

Latimer hief met een smeekend gebaar de hand op, maar Canning ging onverbiddelijk voort:

— Als je geheugen je dan zoo in den steek laat, dan zal ik het even oprisschen!

Hij trad eenige passen op Latimer toe, en begon fluisterend:

— Een jaar geleden beheerde jij onze regimentskas! Je speelde hoog en je verloor! Je vader, een man van zeer strenge beginselen en een buitengewoon sterk ontwikkeld gevoel van eer, zou stellig hevig vertoornd zijn geweest als hij wist dat je speelde, en jij dacht er dan ook niet aan hem om betaling van je speelschulden te vragen. Is het niet zoo?

Een zacht gekreun was het eenige antwoord.

— Eens op een nacht verloor je zooveel, dat er niet aan te denken was, het bedrag dienzelfden avond te betalen. Je vroeg uitstel tot den volgenden dag, hetgeen je natuurlijk verleend werd, ofschoon je zelf zeer goed wist, dat je het geld niet zoudt hebben. En toen — heb je de regimentskas aangesproken!

Hij zweeg even als om den indruk van zijn woorden na te gaan.

Maar hij kreeg niets van het gelaat van Latimer Doyne te zien, want de ongelukkige jonge man had het hoofd nog dieper in zijn handen verborgen.

Canning vervolgde:

— Ik was degeen, die den diefstal ontdekte. Ik had

je onmiddellijk kunnen aanklagen, maar ik liet het — je weet waarom! Ik was doodelijk verliefd op je zuster! Ja, ik weet het wel — fatsoenlijke menschen zullen het mij kwalijk nemen, dat ik aldus dwang op je wilde uitoefenen, maar wat raakt mij dat! Ik heb Agnes lief en ik wil haar bezitten! Ik vulde het ontbrekende in de kas aan en jij schreef mij een kleine schuldbekentenis. Ik erken, dat je langzamerhand het bedrag hebt terugbetaald — maar het feit van den diefstal blijft, en je weet, dat ik er de bewijzen van heb! Een woord aan je vader, en hij zou je misschien voor altijd uit zijn oogen verbannen! En wat er gebeurd zou zijn en nog zal gebeuren, tenminste wanneer je je woord niet houdt, als ik de zaak aan de groote klok zou hangen — daarin durf je je zelf zeker niet indenken!

Een kreet als van een gewond dier ontwong zich aan de keel van Latimer Doyne, maar hij zeide niets.

Canning ging meedoogenloos voort:

— Voor een man als je vader zou het den dood be-teekenen, als zijn zoon openlijk van eerloosheid werd beticht! Hij zou liever zelfmoord plegen, ik ben er zeker van, dan te moeten voortleven in de zekerheid dat zijn zoon een speler en dief is!

Maar dit was meer dan Latimer kon verdragen.

Hij vloog overeind en staarde zijn beul met woeste oogen aan.

En zijn stem had een vreeselijken klank toen hij zoo kalm mogelijk zeide:

— Zwijs daarover, of ik zou je dooden!

Canning haalde de schouders op.

— Misschien zou je het wel doen, zeide hij, maar ik ben op alle gebeurlijkheden voorbereid, als je dat maar weet! Kort en goed — je hebt mijn stilzwijgendheid gekocht met de belofte alles in het werk te zullen stellen, opdat je vader mij als schoonzoon zou aannemen. Je zuster is niet onbekend met mijn liefde en reeds geloofde en hoopte ik, dat ook ik haar niet geheel onverschillig was. Toen is zij met je vader op reis gegaan — en een paar weken geleden, toen ik voor zaken in Indië moest zijn, hoorde ik eensklaps van haar verloving! Ik ben dadelijk teruggekeerd! Hier sta ik! En mijn eisch luidt: zorg dat die onrechtmatige verloving onmiddellijk wordt uitgemaakt! Want zoo niet — dan bezweer ik je, dat ik je diefstal morgen aan den dag van de daken schreeuw!

Het gelaat van Latimer was op dit oogenblik vreeselijk om aan te zien.

Het was witter dan een laken en tot onkenbaar wroedens toe verwrongen.

— Zou jij dat doen, kon hij eindelijk met moeite uitbrengen. Je zoudt dus het geluk van mijn lieve zuster durven opofferen aan je eigen lagen hartstocht en je gelddorst?

— Dat zou ik, antwoordde Canning met een valsch glimlachje.

Met een doffen kreet van woede trad Latimer op zijn vroegeren vriend toe en bracht er met moeite uit:

— Welnu, daarop antwoord ik je: dat zal nooit gebeuren.

HOOFDSTUK II.

Het lijk in het bosch.

Den volgenden dag wandelden twee mannen, de eene rijzig en slank de ander bijna een hoofd kleiner en van sierlijke gestalte, in het bosch, hetwelk zich ten Oosten van Rosehill uitstrekt.

Het was nog zeer vroeg, en de dauw parelde nog op de bloemen en op het gras in de weiden, die hier en daar het woud onderbraken.

Deze twee mannen waren John Raffles en Charly Brand, zijn onafscheidelijke vriend, die reeds een week te Rosehill doorbrachten op een kleine villa, welke Raffles bewoonde onder den naam van Allen Boothby.

De beide vrienden hadden eenigen tijd zwijgend voort geloopt.

Charly wierp Raffles nu een vragenden blik toe en zeide:

— Je schijnt mij wat stil te zijn, Edward. Heb je misschien reeds berouw over je plan om een nachtelijk bezoek te brengen aan de villa van Reginald Doyne?

Raffles haalde de schouders op.

— Je weet wel, dat ik over dergelijke beroepsbezigheden nooit berouw gevoel, zeide hij kalm. De man is buitengewoon rijk, en als ik hem voor eenige duizenden ponden sterling lichter maak, zal hij het nauwelijks merken.

— Hoe vindt je zijn dochter?

— Agnes is een zeer bekoorlijk meisje, en haar aanstaande, Francis Burnett, is een benijdenswaardig man, antwoordde Raffles met een flauw glimlachje.

Charly schudde onmerkbaar het hoofd.

Reeds herhaaldelijk had hij opgemerkt, dat hij van zijn meester geen geestdrift behoefde te verwachten voor vrouwelijk schoon.

Indien hij al de bevalligheid van een jonge vrouw opmerkte, dan deed hij het volstrekt met geen andere gevoelens, dan die hem bezielde bij het aanschouwen van een fraai paard.

Plotseling hief Charly het hoofd op.

— Het is wel eigenaardig, dat wij een paar weken geleden juist een bezoek hebben gebracht bij Francis Bur-

nett, dat hij waarschijnlijk niet verwacht, en denkkelijk nog minder verlangd zal hebben! merkte hij glimlachend op.

Raffles bleef even stil staan om naar het prachtig gesponnen net te kijken van een groote spin.

Hij scheen de vraag nauwelijks te hebben verstaan.

Toen zeide hij tamelijk onverschillig:

— Het was een onbeteekenend geval, beste Charly! Goede hemel, ik heb mij er bijna bij verveeld! Een ouderwetsche brandkast, die ik desnoods met een talhout had kunnen openen! Deuren zonder grendels, en gewone ouderwetsche sloten, die ik even makkelijk open krijg als mijn sigarettenkoker. Neen, geef mij moderne, stalen brandkasten, sterk als een kluis — geef mij veiligheidssloten — geef mij dikke kettingen op de deuren — geef mij alle mogelijke veiligheidsinrichtingen, dan pas gevoel ik mij in mijn element.

Charly liet een kort lachje hooren.

— Ik wil gaarne gelooven, dat onze kleine ondernemingen dan pas voor jou hun aantrekkelijkheid krijgen! hernam hij. Maar je zult mij wel willen toegeven dat hun gevaarlijkheid er tevens aanzienlijk door vermeerderd!

Weer bleef Raffles stilstaan.

Hij wierp Charly een verbaasden blik toe.

— Maar waarom denk je dan in 's hemelsnaam anders dat ik die ondernemingen op touw zet. Als zij niet gevaarlijk waren verzekert ik je op mijn woord van eer, dat ik een gezeten burgerman zou zijn, die heel fatsoenlijk en ingetogen leeft, op tijd zijn belastingen betaalt, 'des avonds met zijn voeten in zijn pantoffels gestoken zijn grog drinkt en de courant leest, en er een politieke meening op na houdt! Maar geloof mij — dat leven zou ik zeker geen maand, neen, geen week uithouden. Ik heb het gevaar en de spanning noodig, zooals een visch het water. En als ik niet meer in staat zou zijn om mijn natuurlijke gaven en mijn talenten te wijden aan andermans brandkasten, dan..... Maar wat is dat? viel hij zich zelf plotseling in de rede.

Raffles was weder stil blijven staan en wees nu met de punt van zijn wandelstok naar een donker grijs voorwerp, op een zak gelijkend, dat op eenigen afstand aan den voet van een boom lag.

De beide vrienden hadden den grooten weg, die door het bosch liep, sedert eenige oogenblikken verlaten en waren eenigszins dieper het bosch binnengedrongen.

Daar de zon nauwelijks op was heerschte er nog een vage schemering onder de eeuwenoude boomen.

Raffles en Charly traden haastig op het grijze voorwerp toe.

Plotseling greep Charly zijn meester bij den arm.

— Groote God! riep hij uit, Het is een lijk!

Raffles keek scherper toe.

— Je hebt gelijk! zeide hij. Laat ons spoedig gaan zien wat het is!

— De man is vermoord! schreeuwde Charly.

— Waarom geloof je dat? vroeg Raffles verbaasd.

— Maar zie dan toch — uit zijn borst steekt het heft van een mes of van een dolk!

Onder het spreken waren de beide vrienden naderbij gekomen.

Zij stonden nu vlak voor het lichaam van een dooden man.

Hij was gekleed in een lichtgrijze regenjas met wijde zakken.

Hij was blootshoofd en zijn haren hingen sluik langs zijn marmerbleek gelaat.

De oogen waren half geopend en staarden met glazigen blik naar een klein stukje van den blauwen hemel, dat door de toppen van de boomen zichtbaar was.

Het lijk lag op den rug met wijd uitgespreide armen.

Een been was onder het andere gevouwen, maar het afschuwelijke was de dolk, waarvan nog slechts de helft te zien was en waarvan het lemmet geheel in het lichaam van den doode was verdwenen!

Plotseling uitte Charly een schreeuw en hij greep Raffles met zooveel kracht vast, dat de Groote Onbekende haast onwillekeurig een kreet van pijn slaakte.

— Goede hemel, Charly, waarom knijp je me zoo! riep hij uit. De man is vermoord en dat is zeker verschrikkelijk genoeg! Maar werkt het zien van dat lichaam dan zoo op je zenuwen?

— Dat is het niet! zeide Charly bevend. Neen, dat is het niet — maar zie eens naar dien dolk!

Raffles boog zich voorover!

Toen hij zich weder oprichtte was zijn gelaat zeer bleek en had het een ernstige uitdrukking verkregen.

— Dat is een zeer vreemde zaak! mompelde hij. Die man is vermoord met den dolk, welken wij veertien dagen geleden in de studeerkamer van Francis Burnett hebben gezien. Het is hetzelfde fijn besneden ivoren heft in den vorm van een monnik, het is dezelfde gouden stootplaat!

— Maar kan er geen tweede dolk van dien aard bestaan? vroeg Charly fluisterend.

Raffles schudde het hoofd!

— Onmogelijk! zeide hij. Van dergelijke prachtige Spaansche dolken werd er nooit meer dan één gemaakt. De eigenaars waren er trotsch op om te kunnen zeggen, dat zij de eenige bezitter van zulk een wapen waren.

Charly sloeg de handen ineen.

— Maar zoo iets is toch onmogelijk, beste Edward!

— Waarom onmogelijk? vroeg Raffles koel.

— Dan zou Francis Burnett dezen man gedood moeten hebben!

— Dat is nog niet zeker! En dan — wij kennen de beweegreden niet! Maar stil eens, daar komt een veldwachter op zijn rijwiel aan. Ga eens vlug naar den weg en geef hem een teeken!

Terwijl Charly wegsnelde, nam Raffles het lijk wat nauwkeuriger in oogenschouw.

— Welk een zonderlinge houding heeft dat lichaam, bromde hij in zich zelf. Ik kan mij niet voorstellen dat iemand die doodelijk getroffen wordt op deze wijze neervalt. In ieder geval hebben wij hier zeker niet met roofmoord te doen. De man heeft zijn ringen nog aan en daar zie ik zijn gouden horlogeketting op zijn vest zitten.

Op dat oogenblik kwam Charly met den veldwachter aanloopen, die zijn rijwiel tegen een boom had gezet.

De man bleef stokstijf staan bij het zien van het beweginglooze lichaam.

Hij nam zijn pet af en wischte met zijn zakdoek het voorhoofd af.

En toen begonnen zijn beenen zoodanig onder hem te trillen, dat de beide vrienden meenden, hem ieder oogenblik te zien neerstorten.

— Wie is die man? kon de veldwachter eindelijk op heeschen toon uitbrengen.

Raffles haalde de schouders op.

— Mijn goede vriend, dat weten we niet!

— Is hij dood? vervolgde de veldwachter.

— Als ik mij niet vergis steekt er tenminste een dolk

in zijn borst! hernam Raffles op kouden toon. Ik geloof, dat hier in de buurt weinig dergelijke voorvallen plaats vinden? zoo vervolgde hij.

— Zoo iets is nog nooit gebeurd, zoolang ik hier in dienst ben, mijnheer! antwoordde de man des gezags.

— Dat meen ik reeds aanstonds te hebben opgemerkt! zeide Raffles op spottenden toon. Zoudt gij u niet eens overtuigen van den toestand van het lijk? Ik geloof toch, dat dat bij uw beroep hoort!

De veldwachter aarzelde.

Het was duidelijk, dat de zenuwen van den armen man blijkbaar niet waren opgewassen tegen wat zijn oogen hier zagen.

Hij keek om zich heen als zocht hij ergens hulp en riep plotseling uit, terwijl hij naar den weg wees:

— Daar komt een dokter aan!

Inderdaad naderde er op een honderd meter afstand een heer, op een rijwiel gezeten.

— Ga hem eens spoedig waarschuwen, mijn vriend, zeide Raffles tot Charly.

De jonge man snelde weg.

Raffles zag hoe hij midden op den weg ging staan en met zijn armen zwaaide en vervolgens, hoe de geneesheer van zijn rijwiel stapte, eenige woorden met Charly wisselde, de fiets op den grond legde en haastig naderbij trad.

Hij groette Raffles beleefd, en boog zich toen aanstonds over den vermoorde heen.

Hij bezag de oogen, legde zijn hand op de borst van den doode, overtuigde zich, dat de ledematen reeds geheel verstijfd waren en richtte zich toen weder op.

— Voor zoover ik er zonder nader onderzoek over oordeelen kan, mijne heeren, moet deze ongelukkige reeds minstens vijf uren dood zijn en waarschijnlijk nog wel langer!

Hij bukte zich weer voorover en trok met een enkelen ruk het moordwapen uit de borst van den doode.

De veldwachter was zoo mogelijk nog blecker geworden en had zich haastig omgekeerd.

De dokter bekeek het wapen nauwkeurig, nadat hij het lemmet met een bosje gras had schoongeveegd.

— Een zeer schoon en zeldzaam wapen! bromde hij.

— Ja, dokter, het is een zeer zeldzame Spaansche dolk! merkte Charly nu op, die den snellen blik niet gezien had, welken Raffles op hem wierp.

De geneesheer knikte.

Toen keek hij Raffles vlak in het gezicht en zeide:

— Gij hebt het lichaam hier gevonden?

— Ja, dokter! antwoordde Raffles kalm. Mijn vriend en ik waren vroeg opgestaan en maakten een wandeling om van de heerlijke morgenlucht te genieten. Wij weken een weinig van den weg af en hadden ons nauwelijks onder de boomen begeven, toen wij het lichaam van dezen man vonden liggen en een halve minuut later kwam onze vriend de veldwachter aanrijden.

— Zoudt gij zoo goed willen zijn mij uw naam op te geven, vroeg de geneesheer, of anders aan den veldwachter, als gij dat liever doet?

— Mijn naam is Allen Boothby! antwoordde Raffles. Hier hebt ge mijn kaartje. Deze heer is mijn vriend Carter. Wij wonen hier tamelijk dicht in de buurt.

De veldwachter, die nu wat meer moed had gevat, noteerde de beide namen in zijn opschrijfboekje.

De dokter dacht even na en zeide toen:

— Wij moeten het lichaam hier laten liggen, totdat de justitie ter plaatse is geweest. Het spijt mij, heeren, maar ik vrees, dat men u nog wel lastig zal vallen om te getuigen!

Raffles fronste onmerkbaar de wenkbrauwen.

Eigenlijk was hij er volstrekt niet op gesteld, in deze zaak te worden genoemd, maar hij zag wel in, dat het moeilijk zou zijn zich aan dezen staatsburgerlijken plicht te onttrekken, tenminste als hij niet aanstonds het dorp wilde verlaten — en dat lag om verschillende redenen niet in zijn voornemen!

HOOEDSTUK III.

Het onderzoek.

De Groote Onbekende boog even voor den geneesheer en zeide:

— Als het niet anders gaat, dokter, dan kan de justitie over mij beschikken!

— O, men zal het u niet al te lastig maken, mijnheer Boothby! hernam de geneesheer. Gij behoeft niets anders te doen dan een korte verklaring af te leggen, aangaande het tijdstip waarop gij dezen ongelukkigen man gevonden hebt!

De dokter bekeek nu weer het wapen en zeide, nadat hij ook nogmaals het lichaam bekeken had en de kleederen terzijde had geslagen:

— De wond in de borst is zeker de eenige die is toegebracht! Ik denk ook wel, dat het wapen dezen man in het hart heeft getroffen en dat hij aanstonds dood was!

Nu wendde hij zich tot den veldwachter en zeide:

— Hoor eens hier, Blane, gij zult hier bij het lijk de wacht moeten houden, totdat ik het parket heb getelefoneerd en de heeren van het gerecht hier verschenen zijn.

— Is dat volstrekt noodzakelijk, dokter? riep de veldwachter verschrikt uit.

— Ja, Blane! En gij zorgt er voor, dat er niemand naderbij komt! Hebt gij mij verstaan? Ik zal den dolk medenemen!

De geneesheer liet het wapen in den wijden zak van zijn overjas glijden.

Toen wendde hij zich weder tot Raffles, nam zijn hoed af en zeide:

— Misschien zie ik u nog wel voor het gerecht! Ik moet nu afscheid van u nemen, om aanstonds de justitie te gaan inlichten. Het spijt mij, dat ik u onder zulke noodlottige omstandigheden voor het eerst heb ontmoet!

Raffles glimlachte.

— Geheel juist is dat niet, dokter! merkte hij op. Gij hebt mij namelijk reeds eerder ontmoet!

De geneesheer keek verrast op.

— En waar zou dat dan geweest zijn, als ik vragen mag?

— Dat was gisteren op de verlovingspartij van mejuffrouw Agnes Doyne!

Nu kneep de geneesheer zijn schrandere grijze oogen een weinig dicht als om Raffles beter op te nemen en riep toen plotseling uit:

— Wel zeker, mijnheer, gij hebt gelijk! Neem het mij als u blijft niet kwalijk, dat ik u niet aanstonds herkende. Maar ik ben wat bijziende en ik heb bovendien een zeer slecht geheugen voor gezichten.

Raffles maakte glimlachend een afwerend gebaar.

— Ik neem het u volstrekt niet kwalijk, mijn waarde dokter! Er waren ruim vierhonderd gasten voor dat het souper begon en wie zou zich dan het gelaat van een vreemdeling herinneren?

— Nu, als dat zoo is, dan hoop ik dat wij spoedig nader kennis zullen maken, mijnheer! riep de geneesheer op levendigen toon uit. Sta mij dan toe, mij even aan u voor te stellen! Ik ben dokter Madley!

Raffles maakte een buiging en daarop snelde de geneesheer weder naar zijn rijwiél, sprong er op en reed zoo vlug hij kon in de richting van het dorp.

Raffles keek hem eenigen tijd na en wierp toen een blik op het lichaam.

Vervolgens bukte hij zich en onderzocht den grond in de onmiddellijke nabijheid van het lijk.

Eenigszins verbaasd richtte hij zich weder op.

— Wat is er? vroeg Charly, die naderbij was gekomen en die den verwonderden blik in de oogen van zijn meester had gezien.

— Wel, er is iets dat mij een weinig verwondert, en waarop ik ook de aandacht van onzen vriend Blane zou willen vestigen.

— Wat is er dan, mijnheer? vroeg de veldwachter.

— Dat zal ik je zeggen! Deze man is in de borst getroffen en moet dus zijn aanvaller in het gelaat hebben gezien! Welnu, ik vind het eenigszins zonderling, dat er in de onmiddellijke omgeving volstrekt geen sporen van een worsteling zijn te vinden.

— Maar de man kan, na getroffen te zijn, nog wel een aantal meters verder zijn geloopt, meende Charly.

— Neen, dat is onmogelijk, want de geneesheer, die het weten kan, heeft de opmerking gemaakt, dat de stoot met den dolk onmiddellijk den dood ten gevolge moet hebben gehad.

— Dat is waar! merkte Charly op. Daaraan dacht ik niet zoo spoedig! Ja, dan is het wel wat zonderling! Plotseling riep Raffles uit:

— Heeft het gisteravond of vannacht geregend?

— Tegen een uur of tien heeft het zachtjes gemotregend, mijnheer! zeide de veldwachter. En dat heeft zoo voort geduurd, tot minstens twaalf uur in den nacht.

Raffles bekeek den grond met nog meer aandacht.

— Hebt gij spijkers onder uw zolen? vroeg hij plotseling toen hij zich tot den veldwachter wendde.

— Ja, mijnheer! riep de man verbaasd uit.

— Mooi zoo, dan zijn de sporen van u, zeide Raffles, terwijl hij wees op eenige indrukken van voetstappen, die in den zwakken grond duidelijk stonden afgeteekend.

Toen vervolgde Raffles:

— Mijn vriend en ik zijn van een geheel anderen kant gekomen. Ziet, daar gaat het dubbele spoor van onze voetstappen — mijn vriend draagt gummi-overschoenen en gij kunt de kleine ruitjes van de zolen duidelijk zien afgeteekend. Dan hebben wij daar het spoor van de laarzen van onzen dokter, die, naar ik heb opgemerkt, zijn hakken met ijzer pleegt te laten beslaan en dan is er nog.....

Raffles voleindigde den zin niet, maar bukte zich opnieuw naar den grond en bekeek met de grootste aandacht het spoor van voetstappen, die blijkbaar van den wegberm regelrecht leidden naar de plek waar het lijk van den verslagene lag.

Charly was naderbij gekomen.

— Zeggen deze voetstappen je iets, Edward? vroeg hij zacht, zoodat de veldwachter hem niet kon verstaan.

Raffles hief het hoofd op.

Er lag een uitdrukking van groote verbazing over zijn krachtige trekken!

— Zij zeggen mij zeer veel, beste jongen! antwoordde hij. En wat zij zeggen — wel, dat maakt er de zaak niet duidelijker op! Maar kom, wij zullen het overige maar aan het parket overlaten. Die heeren zijn zoo slim en hebben reeds zoo vaak dergelijke zaken

onderzocht, dat wij het overige veilig aan hen kunnen overlaten!

Er klonk een lichte spot in de woorden van den Grooten Onbekende, die echter alleen door Charly werd opgemerkt.

De beide vrienden knikten den veldwachter toe, en bereikten langs een kleinen omweg weder den straatweg.

Raffles liep zwiingend met de handen op den rug gevouwen voort, tot hij plotseling uitriep:

— Maar mijn God — er is toch voor iedere misdaad een beweegreden! En wat voor motief kan Francis Burnett er in 's hemelsnaam voor gehad hebben op den avond van zijn verloving een man te dooden!

— En dat midden in een bosch! voegde Charly er aan toe.

Raffles wendde met een ruk zijn gelaat naar de zijde van Charly en zeide op zonderlingen toon:

— In het midden van een bosch, zeg je? Ja, ja, — dat is waar ook — de man is midden in het bosch vermoord!

Verwonderd over den toon van zijn meester keek Charly hem vragend aan.

Maar deze scheen weder in gedachten verzonken en liep eenigen tijd peinzend voort.

Plotseling riep Charly uit:

— Maar Edward — wij lijken wel gek!

— Hoe kom je zoo plotseling tot die weinig vleierende gevolgtrekking? vroeg Raffles.

— Maar goede hemel — Francis Burnett kan toch onmogelijk den moord gepleegd hebben.

— En waarom niet? Als ik vragen mag?

— Maar hij vierde toch gisteren zijn verlovingsfeest! Hij zal toch de zijde van zijn meisje wel niet verlaten hebben?

— Wacht even — daarin vergis je je! hernam Raffles op koelen toon.

— Wat zeg je daar? riep Charly uit.

— Francis Burnett is van tien tot twaalf uur buitenshuis geweest!

Charly slaakte een kreet.

— Weet je dat zeker? vroeg hij.

— Volkomen zeker! Ik verzeker je, dat het vrij wat opschudding baarde, want hoeveel moeite zich het jonge meisje ook gaf om haar ongerustheid te verbergen, zoo gelukte haar dit toch niet geheel.

— Maar werd er dan geen reden op gegeven voor die afwezigheid? ging Charly voort.

— Volstrekt niet! Ik zag hoe er een bediende op

hem toekwam en hem iets zeide. Daarop verschrok hij hevig en verliet het vertrek, nadat hij eenige woorden met zijn meisje had gewisseld! En weet je wat het zonderlinge is? Dat precies een uur later diezelfde bediende weder binnenkwam en ook Latimer Doyne weg haalde!

— Dat is een heel gekke geschiedenis! mompelde Charly.

— Ja, het is zeer vreemd! bevestigde Raffles.

— Hob je zelf Burnett zien terugkomen? vroeg Charly.

— Ja! Ik stond juist bij de deur op het punt om stilletjes uit te knippen, daar ik van het huis gezien had wat ik wilde zien en niet voornemens was aan het souper deel te nemen. Toen kwam Francis Burnett weer binnen en ik moet erkennen, dat hij eruit zag alsof hij een geest had gezien!

— En Latimer?

— O, die was reeds veel eerder teruggekomen! Hij was reeds een kwartier terug toen zijn aanstaande zwager weder in de balzaal kwam.

Geruimen tijd bleven de vrienden nu naast elkaar voortloopen!

Toen merkte Raffles zachtjes op:

— Misschien zullen wij meer weten, of althans meer kunnen raden als wij den naam van dezen man weten, die daar ginds in het bosch met doorboorde borst ligt. Tot zoolang kunnen wij slechts gissen!

— Een ding staat in ieder geval vast, zeide Charly, en dat is dat die vreemdeling vermoord is met een dolk die aan Francis Burnett toebehoort!

— Ja, dat is buiten kijf! hernam Raffles.

Zij hadden spoedig het dorp bereikt.

Binnen een uur had het gerucht van de misdaad zich daar verspreid.

Men sprak er reeds druk over in het welvarende dorp en iedereen had er zijn eigen meening over.

Voor al in de nabijheid van het kleine politiebureau was het zeer druk.

Nadat het parket zich naar de plek van de misdaad had begeven en daar den staat van zaken had opgenomen, was het lijk weggehaald en naar het lijkenhuisje van het gemeentelijke ziekenhuis gebracht.

Een nader onderzoek van de twee geneesheeren, ingesteld in afwachting van de Londensche deskundigen, had reeds aangetoond, dat de, vermoorde omstreeks acht uren dood moest zijn toen hij gevonden werd en

dat de moord dus omstreeks elf uur in den vorigen avond moest zijn gepleegd.

Uit de papieren, die men in de portefeuille van den verslagene had gevonden, waren zijn naam en identiteit gebleken; hij heette George Canning en hij was van beroep chemicus en tevens reserve-officier!

Raffles en Charly hadden zich naar hun villa begeven, maar zij waren er nauwelijks aangekomen of reeds kwam daar een agent van politie met het verzoek, aanstonds op het bureau van politie te willen komen.

Toen Charly en Raffles daar kwamen vonden zij er reeds dokter Hadley, den veldwachter Blane en eenige hen onbekende personen vereenigd.

De rechter van instructie, een man van omstreeks zestigjarigen leeftijd met een schrandere gelaat, ontving Raffles en Charly op hoffelijke wijze.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer Boothby, en gij mijnheer Carter, dat ik u laat lastig vallen, maar het betreft hier een hoogst ernstige zaak. Ik zal u wel niet behoeven te zeggen waarom het gaat.

Raffles knikte kort.

— Er is hier in ons kalm dorp een afschuwelijke moord gepleegd en wij zullen niet rusten, mijnheer, dat verzeker ik u, voor wij den schuldige hebben gevonden!

Opnieuw knikte Raffles.

De rechter van instructie klemde een zware hoornen loergnet op zijn neus en snuffelde in eenige papieren.

Hij nam er een tusschen uit en bestudeerde het eenigen tijd.

Toen zeide hij:

— De verslagene heet George Canning, hij is zes en twintig jaar, en van beroep chemicus! Hij is in ons dorp volslagen onbekend, en schijnt meestal in Londen te wonen.

De rechter van instructie legde het papier weg en nam een photo van de tafel.

Hij overhandigde het portret aan Raffles en vroeg toen:

— Herkent gij in dezen man den verslagene?

— Ja Sir, dat is hij! antwoordde Raffles?

— Hoe laat was het precies toen gij het lichaam vond?

— Zeven uur in den morgen, Sir!

— Weet gij zeker, dat er zich niemand in de omgeving bevond?

— Wij waren geheel alleen!

— Er is een photo van den verslagene gemaakt, even nadat gij vertrokken waart. Hier is zij! Hebt gij het lichaam in dezen zelfden toestand aangetroffen?

Raffles wierp slechts een vluchtigen blik op de photographie en antwoordde toen:

— Ja Sir!

— Is u wellicht iets onnatuurlijks in deze houding opgevallen! ging de rechter van instructie door.

Raffles antwoordde niet dadelijk.

Hij scheen iets te willen zeggen maar bedacht zich weder en haalde de schouders op.

— Ik vond het een zeer natuurlijke houding, Sir!

Charly keek verbaasd op bij het hooren van deze woorden.

Nog dienzelfden morgen had hij Raffles het tegen-deel hooren zeggen! Hij trachtte op het gelaat van zijn meester te lezen, wat er in diens ziel omging, maar hij had evengoed kunnen trachten op het eerste gezicht geheimschrift te ontcijferen.

Er viel op het gelaat van den Grooten Onbekende niets anders te lezen dan verveling over den last dien men hem berokkende.

Toen nam de rechter van instructie het moordwapen van de tafel.

— Dit wapen stak in de borst van den vermoorde? vroeg hij, terwijl hij den dolk bij de punt nam en in de hoogste stak.

Raffles knikte.

— Ja, Sir, deze dolk is het!

De rechter van instructie streek zich over het voorhoofd.

— Het is een pijnlijke, zeer pijnlijke zaak! bromde hij.

Toen richtte hij het hoofd op en wendde zich naar een der andere mannen, die in het vertrek aanwezig waren.

— Mijnheer Anderson, niet waar? vroeg hij.

— Ja, Sir, dat ben ik! antwoordde de aangesprokene.

— Gij zijt een vriend van onzen dokter Hadley?

— Ik heb de eer en dat voorrecht, Sir!

— Gij zijt tevens een vriend van Francis Burnett?

— Niet zoozeer een vriend als wel een goede bekende, Sir!

— Volgens het voorloopige rapport, hebt gij uw vriend den dokter ontmoet, toen hij op weg was naar het parket, en heeft deze u, wat misschien niet geheel en al in den haak is, een en ander medegedeeld omtrent de vondst van het lijk!

— Dat is zoo, Sir!

— Hij heeft u ook den dolk beschreven?

— Dat heeft hij!

— En aan die beschrijving hebt gij den dolk meenen te herkennen?

— Onmiddellijk! Het kan niet anders zijn dan de Spaansche ponjaard, dien ik herhaaldelijk gezien en bewonderd heb in de woning van Francis Burnett te Londen!

— Kendet gij hem reeds lang?

— Neen, Sir, en dat is ook onmogelijk, want hij is slechts anderhalve maand geleden van zijn post als legatie-secretaris te Parijs teruggekeerd.

— Noteer dit, griffier! zoo wendde de rechter van instructie zich tot een heer, die aan het eene einde van de groene tafel aan een schrijfmachine gezeten was.

De machine tikte eenige minuten snel achter elkaar en toen stak de rechter van instructie den getuige het moordwapen toe.

— Bekijk dezen dolk eens aandachtig! zeide hij.

De getuige nam het wapen niet zonder eenigen afschuw aan, draaide het om en om en zeide toen:

— Hier is geen twijfel mogelijk, mijnheer! Het is hetzelfde wapen, als ik gezien heb in het wapenrek van Francis Burnett!

Weer tikte de schrijfmachine en toen verzocht de rechter van instructie den derden getuige naar voren te treden.

— Gij zijt een kenner van wapens, mijnheer?

— Ja, Sir!

— Uw naam?

— Thomas Blount!

— Wilt gij mij uw oordeel over dezen dolk eens zeggen?

De getuige nam het wapen in de hand en beschouwde het met de grootste aandacht.

— Het is een Spaansche ponjaard uit het midden van de zestiende eeuw! De stootplaat is van zuiver goud en de zeer sterke spitse kling is ongetwijfeld in Toledo gesmeed. Wat het prachtige ivoren heft betreft — het is door een meesterhand gesneden!

— Is het mogelijk, dat er van zulke dolken meer dan één bestaan!

— Dat is zeer onwaarschijnlijk, zoo niet onmogelijk, mijnheer! In vroegere eeuwen gaven de edellieden, die er het geld voor over hadden, steeds de bestelling van zulke zeldzame wapens op aan een wapensmid, die een waar kunstenaar in zijn vak was, en zeker nooit twee precies gelijke wapens zou vervaardigen.

— Noteer dat! zeide de rechter van instructie tot den griffier.

Nadat ook deze verklaring was opgenomen, hernam de rechter van instructie:

— Voor het oogenblik heb ik u niet meer noodig, mijne heeren! Gij kunt gaan, maar ik moet bij u allen aandringen op de strengste geheimhouding. Ik behoef u zeker niet te zeggen waarom!

HOOFDSTUK IV.

De arrestatie.

Eenige uren later van denzelfden dag zat Francis Burnett in de prachtige serre van het landhuis van kolonel Doyne.

Naast hem was Agnes gezeten, die blijkbaar in een ernstig gesprek met hem verdiept was.

Zij had haar kleine handen op zijn arm gelegd en scheen hem juist iets met grooten nadruk te hebben gevraagd.

Het gezicht van den jongen man was bleek en hij scheen aan een hevigen tweestrijd ten prooi.

Plotseling stond hij op en begon de serre met groote stappen op en neer te loopen.

De zware exotische planten omringden het jonge paar aan alle zijden en beschermden hen tegen alle onbescheiden blikken.

— Je wilt het mij dus niet zeggen? vroeg het jonge meisje op zachten en bestraffenden toon. Je stelt dus geen vertrouwen in mij?

Francis stond stil en wierp het jonge meisje een smeekenden blik toe.

Agnes stond op en greep de beide handen van haar verloofde.

Zij keek hem diep in de oogen en zeide toen:

— Maar Francis — zal het later ook zoo gaan? Vraag ik dan zoo iets buitensporigs? Je verlaat mij, terwijl het feest in vollen gang is, en je keert pas twee uur later geheel ontdaan, bleek en bevend terug! Je weigert mij iedere opheldering en ik kan duidelijk aan je merken, dat je je door uitvluchten zoekt te redden.

De jonge man boog het hoofd, maar antwoordde niet.

Toen liet Agnes de handen van haar verloofde los. Haar armen vielen krachteloos langs haar lijf.

Twee groote tranen welden in haar schoone oogen. Zij wendde zich langzaam om als wilde zij de serre verlaten.

Maar een schorre kreet deed haar weder stilstaan.

Francis had haar naam geroepen.

Het klonk als een smeekbede.

Het jonge meisje keerde op hare schreden terug.

Zij zag haren verloofde vragend aan.

Deze trad op haar toe, nam haar kleine handjes in de zijne en zeide aangedaan:

— Je hebt gelijk, Agnes, ik mag niets voor je verborgen houden! Maar het was niet mijn geheim en daarom durfde ik het niet zeggen! Luister!

Hij trok haar mede naar den grooten stoel, die dicht bij een der groote deuren stond, nam er in plaats en trok haar op zijn knieën.

— Ik heb een broer..... begon hij haperend!

— Een broer? riep Agnes verwonderd en verschrikt uit. Daar heb je mij nooit iets van gezegd.

Francis haalde de schouders op en zeide op bitteren toon:

— Ik geloof ook niet, dat er veel aanleiding toe bestond!

— Waarom? Je broeder zal zich toch wel niets te verwijten hebben! hernam Agnes op angstigen toon.

Francis boog het hoofd.

— Misschien zal er een tijd komen, dat zijn daden verheerlijkt zullen worden als die van een heilige! merkte hij op. Maar nu vrees ik, dat men hem eenvoudig onder de misdadigers zou rangschikken!

De jonge man had deze woorden zoo zachtjes uitgesproken, dat Agnes zich moest inspannen hem te verstaan.

Het jonge meisje werd zeer bleek en haar stem sidderde toen zij vroeg:

— Je zult mij toch alles zeggen, Francis! Ik ben sterk — ik kan alles hooren! En mijn liefde voor jou is groot genoeg — zoo groot, dat ze mij tegen alles beschermt! Wat zou het mij kunnen schelen, wie of wat je broeder is, mijn lieveling! Heeft hij — geroofd?

De jonge man schudde het hoofd.

— Neen dat niet! antwoordde hij zacht.

— Groote God — hij heeft toch niet vermoord? vroeg Agnes, terwijl een doodelijke bleekheid haar lief gelaat overtoog.

Francis schudde driftig het hoofd.

— Neen, Agnes, neen! riep hij uit. Maar de hemel mag weten of het daartoe niet zal komen!

— Maar waarom! Waarom dan toch! drong het jonge meisje aan. Wat doet je broeder dan?

— Hij is anarchist! antwoordde Francis met neergeslagen blik. Luister, dan zal ik het je vertellen! Het is reeds bijna tien jaren geleden dat mijn broeder naar Moskou vertrok. Hij is van een zeer driftigen, heet bloedigen aard, zeer gevoelig voor onrecht en steeds bereidt om zich voor anderen in de bres te stellen. Is het dus wel te verwonderen, dat hij aanstonds sterk onder den indruk kwam van al het vreeselijk onrecht dat hij in het Rijk van den Czaar om zich heen zag? Hij werd al spoedig lid van een politieke vereeniging, kort nadat hij zich had laten naturaliseeren als Rus en in het huwelijk was getreden met een beeldschoon meisje uit Koerland, dat naderhand een vurige anarchiste bleek te zijn. Langzaam maar zeker gingen zijn oogen open voor al het bederf, de schandelijke omkooprijen, het weelderige leven der rijken en het slavenbestaan der arme Russische boeren. Hij ging aanvankelijk veel om met de ambtenaren van verschillende takken van dienst, en daarbij bleek het hem, dat het politieke bederf tot in alle kringen der maatschappij was doorgedrongen, dat de toestanden aan het hof onder den adel, iedere beschrijving tartten en dat er in tal van streken van het groote rijk door honderduizenden honger werd geleden om het onbekommerd bestaan der rijken mogelijk te maken!

De jonge man zweeg even.

Agnes had hem met groote oogen aangezien, zonder hem in de rede te vallen.

Hij vervolgde nu:

— Het was te voorzien dat dat alles op het licht ontvlambare gemoed van mijn broeder grooten indruk

moest maken! Zijn jonge vrouw, die hij afgodisch liefheeft, bracht hem geleidelijk op de hoogte van al de vreeselijke misstanden die er in Rusland heerschen. Hij kwam in aanraking met een aantal socialist en later ook met anarchisten, waaronder er waren, naar hij zegt, die ook de edelste Engelschman met trotsch zijn vriend zou noemen.

— Heeft hij je niet geschreven in al die jaren? vroeg Agnes.

— Slechts enkele keeren! antwoordde Francis. Hij werd geheel in beslag genomen door wat hij als zijn levenstaak beschouwde: gewelddadige opruiming van het heerschende regime in Rusland.

Hij zweeg weer even en streek zich met de hand over het hooge voorhoofd.

— Je kunt je wel begrijpen, wat het gevolg moest zijn! Hij werd lid van een politieke club, waarvan de leden bij de politie zeer slecht staan aangeschreven; men zegt zelfs, dat het reeds voldoende is, lid van die club te zijn, om naar Siberie te worden verbannen en zeer weinige keeren van dat oord der verschrikking terug. In den laatsten tijd was de actie van deze club toegenomen en het schijnt, dat zij een wijdvertakte samenzwering had op touw gezet, die ten doel had de regeering omver te werpen, ja zelfs, indien mogelijk, den Czaar af te zetten! Moet ik nog zeggen, Agnes, dat de samenzweerders daardoor hun leven op het spel zetten?

Het jonge meisje huiverde en drukte zich vaster tegen haar verloofde aan.

Toen knikte zij langzaam en haar oogen waren angstig op het gelaat van den jongen man gericht.

— Wat gebeurde er toen? vroeg zij toonloos.

— Het complot werd ontdekt. Het feit dat mijn broeder een vreemdeling was, zou hem zeker niet hebben gered! Integendeel! Een paar leden van de club werden gearresteerd, voor een krijgsraad gebracht en zonder veel omslag gefusileerd. Mijn broeder wist op het laatste oogenblik te ontsnappen, maar men volgde zijn spoor. De geheime politieke politie in Rusland is uitstekend ingericht en heeft overal haar vertakkingen. Mijn broeder schijnt zich te hebben schuldig gemaakt aan een vergrijp, dat het zijn uitlevering had kunnen leiden en — eenmaal weder in Rusland terug, kon zijn lot niet twijfelachtig zijn.

Agnes sidderde.

Zij zag volkomen het gevaar in, dat den broeder van

haar verloofde bedreigd had, en misschien nog bedreigde.

— Ga voort! zeide zij zachtjes.

— Mijn broeder wist een tijdlang zijn achtervolgers op een dwaalspoor te brengen, maar te Londen bleek het hem al spoedig, dat hij opnieuw ontdekt was! Tot zijn groot geluk wist men zijn waten naam niet! Hij wist aan zijn vervolgers te ontkomen, met achterlating van het weinigje geld, dat hij had kunnen redden! Toevallig had hij eenigen tijd geleden in een Engelsch blad te Petersburg van onze verloving gelezen! Hij wist, waar ik mijn verloving zou vieren en ten einde raad, op den voet gevolgd door de bloedhonden der Russische justitie, vluchtte hij naar Roschill.

De jonge man wachtte even en vervolgde toen fluisterend:

— Nu weet je het, lieve Agnes, waarom ik gisteravond zoo lang ben weggebleven. Ik wilde mijn broeder tot iederen prijs in veiligheid weten!

Het jonge meisje sloeg haar armen om den hals van haar verloofde en barstte in snikken uit.

— Hoe vreeselijk, Francis! riep zij uit. Maar toch — je hebt goed gehandeld. Je mocht je broeder toch niet aan zijn lot overlaten! Weet iemand er iets van, behalve ik?

Francis maakte een verschrikt gebaar!

— Waar denk je aan? zeide hij. Het moet strikt geheim blijven, dat hij hier is geweest! Men zou zijn spoor terug kunnen vinden — en dan zou zijn lot beslist zijn! Hij zou minstens voor twintig jaren naar Siberië worden verbannen.

Agnes sloeg de kleine handjes voor haar bleek gelaat.

— Dan mag ook niemand het weten! zeide zij.

— En vooral mijn vader niet! hernam Francis. Het zou den ouden man den dood kunnen aandoen, als hij wist onder welke omstandigheden Walter hier is teruggekeerd! En mijn lieve moeder zou zeker sterven als zij het wist! Neen, het mag in geen geval ruchtbaar worden! Ik weet wel, dat de gasten gisteravond zeer vreemd opzagen, omdat ik zoo lang wegbleef, maar ik heb spoedig een uitvlucht bedacht en er voor gezorgd, dat die vlug werd rondgestrooid — het heette namelijk, dat ik eensklaps wegens een zeer belangrijke zaak naar het Ministerie van Buitenlandsche Zaken was geroepen, om daar inlichtingen te verstrekken aangaande een kwestie, die voor de landsverdediging van het hoog-

ste belang was. Gelukkig werd mijn uitvlucht tamelijk grif geloofd!

Agnes zag haar verloofde met haar schoone, groote oogen aan!

— Ik ben blij, dat je het mij gezegd hebt! zeide hij. Je moet je nu veel geruster voelen.

De jonge man knikte.

— Dat doe ik ook! zeide hij, terwijl hij zacht over haar haar streek. Ik gevoel nu wel, dat ik het eerder had moeten zeggen, maar ik durfde niet.

Hij wilde nog iets zeggen, toen de beide jonge lieden verschrikt opzagen.

Aan den anderen kant van de serre werd een tweede deur geopend.

Er naderden voetstappen.

De jonge lieden stonden op.

De voetstappen klonken onregelmatig, als van iemand, die met moeite voortstroompelt.

Eindelijk werd de gebogen gedaante zichtbaar van Houston, den ouden kamerbediende.

Het gelaat van den grijsaard was buitengewoon bleek en zijn oogen hadden een angstige uitdrukking.

Hij bleef voor het jonge paar stil staan.

— Wat is er, Houston? vroeg Agnes verwonderd en door een vagen schrik bevangen, dien zij echter onmogelijk wist te verklaren.

— Neem mij niet kwalijk, Miss — maar ik moet aan mijnheer Francis zeggen, dat er eenige heeren zijn, die hem zeer dringend verlangen te spreken.

— Mij? vroeg Francis verbaasd. En hier?

— Ja, Sir! antwoordde de oude bediende.

De jonge lieden wisselden een ongerusten blik met elkander.

En toch hadden zij op dit oogenblik met geen mogelijkheid kunnen verklaren, waarin hun vrees eigenlijk school.

— Wat zijn het voor heeren? vroeg Francis.

— Het zijn heeren van het gerecht, Sir! antwoordde de bediende aarzelend.

— Van het gerecht? herhaalde Agnes, terwijl zij doodsbleek werd.

Houston knikte.

Agnes had in een aandoenlijk gebaar van hulpeloosheid de armen om den hals van haar verloofde geslagen.

Toen fluisterde zij hem in?

— Zou het — wegens je broer zijn?

— Misschien! fluisterde Francis. In ieder geval moet ik weten, waaraan ik mij te houden heb.

Hij maakte zich zachtjes uit haar omhelzing los en zeide op luiden toon tot den wachtenden bediende, wiens knieën knikten:

— Zeg, dat ik kom, Houston!

— Maar ik ga met je mee! kreet het jonge meisje.

— Neen, Agnes, dat wil ik niet! he nam Francis. Waartoe zou je je opwinden. Ik ben er van overtuigd, dat het niets beteekent, en dat ik over tien minuten weder bij je ben!

En zacht fluisterend voegde hij er aan toe:

— Walter is nu toch in veiligheid!

Het meisje zeide niets, maar er verscheen een vastberaden uitdrukking op haar lief gelaat.

— Ga maar, Francis! zeide zij. En kom spoedig terug!

De jonge man drukte haar een teederen kus op de lippen en verwijderde zich toen haastig, terwijl Houston hem strompelend en hijgend volgde.

Als de jonge man nog eenmaal had omgezien, zou hij zijn gewaar geworden, dat Agnes hem op eenigen afstand met snelle schreden volgde.....

De jonge man stak de groote serre dwars door, opende een deur, liep de groote galerij ten einde en trad nu den ontvangtsalon binnen.

Deze zaal was aan den voorkant van het huis gelegen, en zag met drie groote, thans openstaande groote ramen, op een breed terras uit.

Bij zijn binnentreden viel de blik van Francis Burnett het eerst op den vader van zijn verloofde, wiens edel maar streng gelaat een uitdrukking van hevige smart vertoonde.

Maar voor hij iets tot hem had kunnen zeggen, kwamen vier mannen naar voren, die tot dusverre eenigszins verborgen waren geweest door een zeer zwaren en grooten palm, in een kolossalen Chineeschen pot, die dicht bij het raam stond.

Een dier heeren was de commissaris van politie, die het voorloopig onderzoek inzake de moord op Canning leidde.

Zijn gelaat stond zeer ernstig.

Hij trad op Francis Burnett toe en vroeg op zachten, maar doordringenden toon:

— Gij zijt immers mijnheer Francis Burnett?

— Die ben ik, mijnheer!

— Gij waart gisteren hier in dit huis, om er uw verlovingsfeest te vieren?

Francis knikte.

— Den geheelen avond? vroeg de commissaris, terwijl hij den jongen man doorborend aanzag.

— Neen — ik ben ongeveer twee uren weg geweest! antwoordde Francis op doffen toon.

— Waarheen?

— Dat kan en wil ik u niet zeggen, mijnheer!

De commissaris van politie haalde de schouders op.

— Het doet mij leed, mijnheer, maar ik moet u zeggen, dat uwe weigering om ons opheldering omtrent uwe afwezigheid te geven, voor u de ernstigste gevolgen kan hebben!

Francis Burnett keek den commissaris eenigszins verbaasd aan.

— Ik begrijp u niet, mijnheer, zeide hij. Ik welk opzicht kan mijn afwezigheid voor mij gevaar opleveren?

— Dat zult gij spoedig genoeg vernemen!

— Ik ben er inderdaad benieuwd naar!

— Kent gij een zeker George Canning? vroeg de commissaris, zonder een oogenblik zijn oogen van het gelaat van den jongen man af te wenden.

— Canning? Ik heb nooit den naam gehoord!

— Niet? Dat is toch wel eenigszins zonderling, want mij is door onwraakbare getuigen zooeven verzekerd, dat gij gisterenavond in een uitspanning een twist met hem hebt gehad!

Francis deed een stap achteruit.

Hij fronste de wenkbrauwen en zeide:

— Als gij het een twist wilt noemen — mij wel! Ik heb gisteravond inderdaad in een uitspanning een man ontmoet, die schijnbaar met opzet in een woordenwisseling met mij trachtte te geraken — met welk doel, dat weet ik niet! Ik heb den kerel tegen den grond geslagen, en dat is alles. Ik verzeker u echter, dat ik zijn naam niet kende, en dat deze mij ook volstrekt niet interesseert!

De commissaris van politie schudde langzaam het hoofd.

— Uw wijze van verdediging bevalt mij niet, mijnheer! zeide hij toen.

Francis deed nog een stap achteruit.

— Van verdediging zegt gij? Maar wat bedoelt gij toch, mijnheer! Wat beteekent dit alles?

— Dat zult gij hooren, mijnheer! George Canning is vanmorgen vermoord gevonden aan den kant van den weg van Londen naar Rosehill!

Nogmaals deed Francis Burnett een stap achteruit.

Hij spalkte zijn oogen wijd open en liet ze toen van den een naar den ander gaan.

— Ik begrijp niet... stamelde hij. Waarom zegt gij dat aan mij?

Inplaats van dadelijk te antwoorden, stak de commissaris van politie de hand in den zak en haalde er een in zijdepapier gewikkeld voorwerp uit.

Hij wikkelde het papier los.

— Kent gij dien dolk? vroeg hij eensklaps, terwijl hij het wapen dicht onder de oogen van den jongen man hield.

Het gelaat van Francis Brunett vertrok zich krampachtig.

Hij snakte naar lucht.

— Dat wapen... dat wapen... bracht hij met moeite uit. Wat wilt gij daarmee?

— Dit wapen, mijnheer, is in de borst van George Canning gevonden!

Een drukkende stilte volgde op deze woorden.

Langzaam sloeg Sir Reginald Doyne zijn fijne blanke handen voor het gelaat.

Toen klonk weer de stem van den commissaris.

— En nu vraag ik u nogmaals: Kent gij dezen Spaanschen dolk met ivoren gevest?

Francis Burnett voelde zijn gehemelte droog als leder worden.

Hij begon in te zien, dat hij zich in een vreeslijken toestand bevond.

Misschien ging het wel om zijn leven!

Hij maakte zijn droge lippen met de punt van zijn tong nat en stamelde:

— Ik ken dien dolk inderdaad, mijnheer — ik kan het niet ontkennen, want talrijke personen hebben het wapen in mijn wapenrek gezien! Ik heb den dolk langen tijd bezeten... tot voor weinige dagen! Toen heb ik hem weggeschonken!

Er verscheen een spottend lachje om de lippen van den commissaris.

— Weggegeven, zegt gij? vroeg hij ironisch. Ja, ja — dat hoort men meer zeggen! Welnu, niets zal u gemakkelijker zijn, dan mij aanstonds den persoon te noemen, aan wien gij het wapen geschonken hebt. Wees dus zoo goed mij zijn naam te zeggen.

Francis Burnett boog het hoofd.

Hij kneep de vuisten samen, tot de nagels hem in het vleesch drongen.

Hij wilde spreken en hief het hoofd op.

Toen — viel zijn oog plotseling op een onbeweeglijke,

als uit marmer gehouwen gedaante, die op het terras even voorbij een der geopende ramen stond, onzichtbaar voor de politiebeambten.

Het was Agnes Doyne!

Zij hield de schoone oogen met een starenden blik op haar verloofde gevestigd en hief de kleine handen smeekend opgeheven.

Zij was zoo schoon en zoo ontroerend in haar smeevende houding, dat Francis tot in het diepst van zijn gemoed werd getroffen.

Hij wendde de oogen van het doodsbleeke gezichtje af en zeide kortaf tot den commissaris:

— Op die vraag kan ik u geen antwoord geven, mijnheer!

Sir Regina d Doyne liet een doffen kreet hooren!

Hij zakte in een stoel en wendde het gelaat af.

De commissaris van politie zeide:

— Weet gij zelf wel goed, mijnheer, tot welke gevolgtrekking ik hier moet komen? Als gij het niet weet, zal ik het u zeggen! Gij zijt gisteravond van tien tot twaalf uur geweest op een plek, die gij niet nader wilt aanduiden. Om elf uur in den avond werd George Canning vermoord. Zijn lichaam werd gevonden op een plek welke men van deze villa, als men loopt, in drie kwartier kan bereiken! Het slachtoffer is gedood met een uiterst zeldzamen dolk, zooals er zeker geen tweede op de geheele wereld bestaat en die tal van personen als uw eigendom hebben herkend. Gij zegt het wapen te hebben weggegeven, maar gij wilt mij niet zeggen aan wien!

De commissaris van politie wachtte even, als verwachtte hij een antwoord.

Francis Burnett zag echter met starenden blik naar buiten.

Alles wat de man der wet zeide, scheen buiten hem om te gaan!

Hij voelde slechts een bittere, schrijnende smart in zijn hart!

Hij had den beker van het geluk aan zijn lippen gezet en nu had de ruwe hand van het Noodlot hem dien uit de hand geslagen, juist toen hij den eersten zoeten teug genoten had!

Zijn liefde, zijn eer, alles verzonk met één slag in het niet!

En toch aarzelde hij niet.

Hij wendde langzaam het gelaat naar den commissaris van politie om.

Er verscheen een flauwe glimlach op zijn lippen.

— Spraakt gij niet van gevolgtrekkingen, mijnheer? vroeg hij. Nu, gij moet doen wat u het best toeschijnt.

— Dat zal ik niet nalaten, mijnheer! hernam de commissaris op strengen toon. Hij kwam een stap nader,

legde zijn rechterhand zwaar op den schouder van den jongen man en zeide:

— Francis Burnett, in naam der wet zijt gij mijn gevangene!

HOOFDSTUK V.

Een vreeselijke tweestrijd.

Francis Burnett boog zwijgend het hoofd.

Toen hij het weer ophief, lag er slechts een uitdrukking van diepe smart op zijn mannelijk gelaat.

— Wilt gij mij toestaan een paar woorden tot — den vader van mijn aanstaande te richten? vroeg hij.

— Gaat uw gang, mijnheer, maar maak het kort!

Francis Burnett begaf zich met vasten tred naar Sir Reginald Doyne, die nog steeds als verpletterd in den leunstoel zat.

— Sir Reginald, zie mij aan! bracht de jonge man uit. Gij kunt het, want bij den almachtigen God — ik ben onschuldig!

De oude edelman hief het hoofd op.

Toen stond hij langzaam op en boorde zijn helderblauwe oogen in die van Francis.

— Ik weet, dat alle schijn tegen mij is, hernam deze, ik weet het, dat mijn houding zonderling moet schijnen en toch herhaal ik u, ik heb deze vreeselijke misdaad niet gepleegd!

Langzaam gingen de bevende handen van den ouden edelman de hoogte in tot zij rustten op de schouders van den jongen man.

Sir Reginald zeide slechts weinige woorden, maar zij vielen als een balsem in het hart van den ongelukkige:

— Ik geloof je, Francis!

De commissaris van politie deed een stap vooruit.

— Wees zoo goed mij te volgen, mijnheer! zeide hij kortaf. Indien gij werkelijk onschuldig zijt, en dat hoop ik van ganscher harte, dan moeten daarvoor de bewijzen bijeen worden gebracht. Voor het oogenblik kan ik niets anders doen dan mijn plicht en die gebiedt mij u te arresteeren en u aanstonds mede te voeren.

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer! zeide Francis, ter-

wijl hij zich met inspanning van al zijn krachten tot kalmte dwong. Maar ik bezweer u, dat gij spoedig spijt zult gevoelen van wat gij een onschuldig meisje en haar edelen vader hebt aangedaan.

Hij greep zijn hoed, dien hij in dit vertrek had achter gelaten en zeide:

— Ik volg u!

Een der agenten kwam naderbij.

In zijn handen glinsterden een paar boeien.

Francis Burnett deed een stap achteruit, terwijl zijn oogen toornig fonkelden.

— Is dat noodzakelijk? vroeg hij.

— Laat dat maar, Hodson! beval de commissaris. Mijnheer Burnett zal mij wel zijn woord van eer geven, dat hij niet zal trachten te ontsappen, wij zijn trouwenis allen gewapend!

Francis knikte.

— Ik beloof het u! zeide hij kortaf.

Hij wierp nog een blik op den ouden man en verliet toen, omringd door de politiebeambten, ijlings het vertrek.

Men hoorde buiten het open- en dichtslaan van een autoportier en daarop het kraken van wielen over het grind.

Toen werd alles stil!

Sir Reginald Doyne was in een stoel neergezonken. Het was hem alsof hem een zware knotsslag was toegebracht.

Zijn gedachten dwarrelden als waanzinnig rond.

Het voorgevallene scheen hem een droom toe.

Hoezeer hij er zich ook toe inspande, hij kon volstrekt niet begrijpen, dat de aanstaande man van zijn geliefd

kind zulk een ontzettende misdaad op zijn geweten zou hebben geladen.

Zooeven had hij dan ook in volle overtuiging te kennen gegeven, dat hij geloofde in de onschuld van Francis Burnett en toch — alles scheen tegen den jongen man te pleiten.

De dolk, de oud-soldaat wist dit zeer goed, behoorde ongetwijfeld aan zijn aanstaanden schoonzoon.

Hij had hem wel eens in zijn woning bezocht, en daar was zijn aandacht aanstonds op het prachtige wapen gevallen.

Dan die twist in de uitspanning!

En ten slotte de raadselachtige afwezigheid gedurende twee uren van een feest, waarop geen jonge man zijn meisje langer dan vijf minuten alleen laat.

De oud-kolonel keek met starenden blik voor zich uit. Toen richtte hij zich met moeite op.

Daar viel zijn oog op het geopende raam.

— Agnes! riep hij verschrikt.

Het jonge meisje, dat tegen het raam geleund had, kwam langzaam naderbij.

Zij scheen als in een droom te loopen.

Haar gebaren waren die van een slaapwandelaarster.

Haar groote oogen schitterden op buitengewone wijze.

— Agnes! riep Sir Reginald Doyne nogmaals.

Het meisje hief langzaam het hoofd op.

Toen strekte zij met een aarzelend gebaar de beide armen uit en het volgende oogenblik moest haar vader toesnellen om het wankelende meisje in zijn armen op te vangen.

— Mijn arme lieveling! zeide hij zachtjes. Heb je alles gehoord?

Het meisje knikte.

— Ik stond op het terras! zeide zij bijna onhoorbaar.

Sir Reginald knelde het arme kind teeder aan zijn borst.

Toen hield hij haar op armslengte van zich af en zeide:

— Jij gelooft toch niet, Agnes, dat Francis schuldig is?

Het jonge meisje schudde langzaam het hoofd.

— Ik weet zeker, dat hij onschuldig is, vader! zeide zij met klanklooze stem.

— Woet je het zeker? vroeg de oude man verbaasd.

Maar waarom heb je dat dan niet aanstonds gezegd?

— Dat kon ik niet, vader!

— Kon je het niet? riep Sir Reginald uit. Maar Agnes, ben je krankzinnig geworden?

Het jonge meisje schudde treurig het hoofd.

Er verscheen een rimpel tusschen haar fijn getrokken wenkbrauwen.

Sir Reginald deinsde eenige stappen achteruit en wreef zich met de hand over het voorhoofd.

— Ik begrijp je niet, Agnes! zeide hij. Je zegt, dat je zeker weet, dat hij onschuldig moet zijn en toch wil je de reden niet noemen?

— Vader — ik kan niet! kreunde het jonge meisje. Vraag mij niet verder. Later zal zich alles wel ophelderen — ik ben er zeker van!

Sir Reginald keek Agnes hoofdschuddend aan.

Hij begreep volstrekt niet, wat er in het gemoed van het jonge meisje omging.

Hij greep haar beide handen nogmaals vast en zeide op ontroerden toon:

— Luister eens Agnes — ik wil je nu met rust laten, want je bent hevig onder den indruk van het gebeurde en misschien zal de eenzaamheid je goeddoen! Ik wil trouwens dadelijk aan het werk gaan om een uitstekenden verdediger voor Francis te zoeken! Maar — als er je iets bekend is waaruit je de zekerheid moent te kunnen putten, dat Francis Burnett onschuldig is, dan ben je in ieder geval — versta je mij, in ieder geval verplicht om hetgeen je weet ter kennis van de justitie te brengen. Denk daar eens goed over na!

Sir Reginald drukte het jonge meisje een kus op het voorhoofd en verliet het vertrek.

Het jonge meisje keek hem met droge, zonderling schitterende oogen achterna.

Toen liet zij zich met een dof kreunenden zucht in een stoel vallen en bedekte het gelaat met haar handen.

Agnes Doyne was ten prooi aan een vreeselijken zielestrijd.....

Want — zij kende de geschiedenis van den Spaanschen ponjaard! Zij wist alles.

Het behoefde haar maar een woord te kosten en over een half uur zou haar verloofde, Francis Burnett, op vrije voeten zijn gesteld!

Zij hoefde slechts naar den rechter-commissaris te gaan, en dadelijk zou de ware schuldige gearresteerd worden!

En toch — als zij dat deed, dan zou zij haar eigen broeder aan den beul overleveren!

Want zij wist het immers: Latimer moest de schuldige zijn!

De redenen van zijn daad beseftte zij niet, en zij matte zich te vergeefs de hersenen af om ze te ontdekken!

Maar dit was buiten twijfel — de ponjaard waarmede de misdaad gepleegd was, behoorde sedert eenige uren aan haar broeder!

Zij zelve had hem van haar verloofde afgebedeld voor haar broeder, wiens groote voorliefde voor fraaie wapens zij kende en die reeds herhaaldelijk in haar aanwezigheid zijn begeerte naar het prachtige wapen te kennen had gegeven.

Zij zelf had den ponjaard pas den vorigen avond uit de handen van Francis Burnett ontvangen, even voor zij de balzaal binnen traden!

Zij zelf had het wapen stilletjes op het wapenrek in de kamer van haar broer gehangen, waartoe zij zelve de koperen krammen had ingeslagen.

En hoe had zij niet genoten van den blijden kreet van verrassing en vreugde, dien Latimer had uitgestooten, toen zij hem naar zijn kamer had gebracht en hem voor het wapen had geleid.

Niemand hadden zij nog iets van het fraaie geschenk gezegd en ook haar vader was er nog onkundig van.

Hij wist nog van niets, de arme oude man, en toch zou men het hem vroeg of laat moeten zeggen!

Maar dan — wat zou hij dan doen?

Wat zou de edelman met zijn bijna overdreven gevoelens van ridderlijkheid wel doen, als hij vernam dat niet Francis maar zijn eigen zoon de dader moest zijn van de vreeselijke misdaad!

Agnes wrong in wanhoop de kleine handen.

Zij kende haar vader!

Hij had Latimer zielslief, op de hem eigen eenigszins stroeve manier, maar zij vreesde dat hij geen oogeblik zou aarzelen hem op te offeren ten einde den onschuldigen Francis te redden.

En zij zelve?

Zij zocht diep in haar hart en daar vond zij niets dan

een teedere aanhankelijkheid voor haar eigen broeder!

Maar — zij had Francis Burnett lief met een liefde, die haar geheele hart vervulde.

Zij gevoelde dat het bestaan zonder hem voor haar leeg en dood zou zijn.

Hij was haar held en haar afgod!

Zou zij hem mogen opofferen voor haar broeder?

Zij schudde radeloos het blond gelokte hoofd.

Zij liet haar blikken door het geheele vertrek dwalen als vroeg zij raad aan een onzichtbaar persoon.

Mocht zij haar verloofde het schavot doen beklimmen?

Mocht zij haar broeder dooden en den naam van het geslacht der Doynes bevelken?

Twee vreeselijke vragen, die het arme meisje niet vermocht te beantwoorden.

Zij zocht naar een uitweg, zonden dien te kunnen vinden.

De liefde der aanstaande echtgenooten en de broederliefde voerden een ontzettenden strijd in haar jong gemoed.

Nu eens stond zij op het punt naar den commissaris te snellen en luide de onschuld van Francis Burnett uit te gillen, dan weder nam zij het besluit te zwijgen, in de flauwe hoop dat er een wonder zou gebeuren, dat ook de onschuld van haar broeder aan den dag zou brengen!

Ten slotte bedacht zij, dat wellicht een ander het wapen van het rek geroofd had, teneinde er Canning mede te dooden, ofschoon zij al spoedig deze meening als al te onwaarschijnlijk verwierp.

Eindelijk stond Agnes met moeite op.

Haar gelaat had een was-achtige uitdrukking gekregen en al het bloed was uit haar lippen geweken.

— Ik moet naar Latimer! fluisterde zij zachtjes voor zich heen. Hij moet mij de waarheid zeggen! Ik wil weten wie de schuldige is.

HOOFDSTUK VI.

De plannen van John Raffles.

Ongeveer op hetzelfde tijdstip zaten John Raffles en Charly Brand in de werkkamer van Allen Boothby, van de kleine, maar fraaie villa, welke Raffles hier te Rosehill onder dezen aangenomen naam bewoonde.

De beide vrienden hielden zich sedert eenige oogenblikken bezig met de zaak, die in hooge mate hun belangstelling had gewekt.

— Er is in deze heele geschiedenis één ding, dat ik mij niet kan begrijpen! merkte Charly op.

— Laat eens hooren!

— Jij zelf zegt dat er geen enkele misdaad gepleegd wordt, of er moet een motief voor zijn, en dat er zelfs voor moorden, die in hevige drift gepleegd worden, toch een of andere verborgen beweegreden moet zijn!

— En daar blijf ik bij, zeide Raffles. Zelfs voor het kleinste misdrijf bestaat een zeer gegronde reden!

— Welnu, Edward — dan zou ik het motief wel eens willen kennen, dat Francis Burnett bewoog om George Canning te vermoorden!

— Het motief ligt minder verder weg, dan je denkt! antwoordde Raffles glimlachend.

— Werkelijk? riep Charly levendig uit.

— Inderdaad! Je hebt immers gehoord dat er sprake was van een twist, die tusschen Canning en Burnett moet hebben plaats gehad in een uitspanning?

— Ja, dat is ons medegedeeld door den getuige, die tegelijk met ons gehoord is!

— En nu, ik heb dien heer eens wat nader uitgevraagd — George Canning en Francis Burnett waren medeminnaars!

Charly slaakte een kreet van verbazing.

— Maar dat zou alles oplossen! riep hij uit.

Raffles haalde de schouders op.

— Misschien — misschien ook niet! Ik kan namelijk niet goed inzien waarom een man, die zijn verlovingsfeest viert, iemand van kant zou maken, die hem nu toch geen nadeel meer zou kunnen berokkenen!

— In vreeselijke drift misschien?

— Het is niet onmogelijk, maar toch..... zeide Raf-

fles nadenkend. Neen, ik geloof dat wij naar een andere reden moeten zoeken!

Raffles zweeg even en vervolgde toen:

— Ik geloof dat de justitie verstandig zou doen, als zij eens nauwkeurig onderzocht, waar Burnett die twee uren geweest is gisteravond!

— Ja, juist! riep Charly uit. Vindt je het niet vreemd, dat hij daaromtrent iedere opheldering weigert. Hij moet toch beseffen dat hij zichzelf daardoor in groot gevaar brengt!

Raffles knikte.

— Natuurlijk beseft hij dat! En als hij desnieteenstaande iedere opheldering weigert, dan moeten daarvoor zeer ernstige redenen bestaan. En juist naar die redenen behoorde de politie onderzoek te doen.

— Er zal toch — geen vrouw in het spel zijn? vroeg Charly aarzelend.

Raffles schudde krachtig en ontkennend het hoofd.

— Dit is geheel en al uitgesloten! zeide hij. Het is van Francis Burnett algemeen bekend, dat hij in dergelijke zaken een Puritein was!

— Maar wat dan? riep Charly uit. Wat heeft hij dan toch in die twee uren uitgevoerd, als het niet was om Canning te ontmoeten!

Raffles bekeek zijn nagels!

Toen zeide hij langzaam:

— Wij moeten eens trachten, de zaak door redeneering te doorgronden! Als een man op den avond van zijn verloving, terwijl er een groot aantal gasten aanwezig zijn, die natuurlijk al zijn doen en laten bespreken, gedurende twee uren zijn meisje in den steek laat, dan moet daar, zooals ik zeg, een reden van het grootste gewicht voor bestaan. Een schuldeischer zou men bij zulk een gelegenheid eenvoudig de trappen laten afwerpen, staatszaken gelden dan ook niet, want geen enkele minister zou het wagen een zijner beambten op zulk een avond lastig te vallen. Daar wij ook de vrouwen in dit geval moeten uitschakelen, blijft slechts

over een hoogst ernstige familie-aangelegenheid! Ben je dat met mij eens?

Charly knikte.

— Ik geloof, dat er tegen die redeneering niet veel valt in te brengen! zeide hij. Ga eens door!

In plaats van dadelijk te antwoorden, liep Raffles naar een groote boekenkast, zocht daar even en kwam er toen met een deel van een encyclopaedie uit.

Hij bladerde er even in en zeide ondertusschen:

— Als ik mij niet vergis zijn de Burnetts van ouder op ouder diplomaat geweest! Stil, daar heb ik het al!

Hij hield zijn vinger bij een naam en las vlug af:

— Edward Burnett — Archibald Burnett — Philip Burnett! Ah, wacht even, daar ben ik er al! Cecil Burnett, geboren 1846, achtereenvolgens Harer Majesteits Gezant te Hongkong, Petersburg, 's-Gravenhage, Weenen en Stockholm! Had gedurende vijf jaren zitting in het Lagerhuis! Heeft twee zoons, Francis, geboren in het jaar 1889 en Walter, die twee jaar jonger is! De loopbaan van Francis staat er tot op een paar jaar geleden in vermeld, van dien van Walter echter kan ik niets vinden!

Hij klapte het boek dicht en zette het weder weg.

— Wat hebben wij daar nu eigenlijk aan! zeide Charly verbaasd. Ik kan niet inzien dat die wetenschap de politie veel verder zal brengen!

— Misschien toch wel! hernam Raffles peinzend. Ik ken Francis gedurende eenigen tijd, en heb hem dan ook in een andere gedaante te Parijs ontmoet, toen hij daar Legatie-secretaris was. Maar geen enkele maal heeft hij ooit over zijn broeder gesproken!

— Maar wat bewijst dat! riep Charly eenigszins ongeduldig uit. Die broeder kan wel in het buitenland vertoefd hebben!

Raffles knikte.

— Misschien — tot op gisteravond! zeide hij lakoniek.

— Dat zeg je nu wel, maar daar heb je toch volstrekt geen bewijs voor, hernam Charly.

— Niet het minste, dat beken ik, merkte Raffles op. En toch zul je mij wel toegeven, dat ik volstrekt niets onmogelijks beweer!

— Dat zeg ik ook niet — ik wil er alleen maar op opmerkzaam maken dat je in zulke zaken niet mag afgaan op een veronderstelling!

Raffles klopte den jongen man op den schouder.

— Zeer goed opgemerkt, Charly! En daarom zal

ik dadelijk eens gaan onderzoeken, wat er met dien broeder is!

— Bij wien dan?

— Allereerst bij Francis Burnett zelf natuurlijk!

— En denk je dat hij het je zal zeggen?

— Dat behoeft hij niet te doen! Maar ik heb nog al tamelijk veel menschenkennis. En als ik den naam van zijn broeder noem en hij verschrikt zichtbaar, dan weet ik al genoeg!

Hij trad op de telefoon toe en nam het toestel van den haak.

— Wat ga je doen? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Hem vragen, of hij mij ontvangen kan!

— Weet je dan waar hij is?

— Nu, hij zal hoogstwaarschijnlijk bij zijn meisje zijn! Nu sprak Raffles in het toestel verder:

— Gij spreekt met Allen Boothby! Ik wenschte gaarne te weten of mijnheer Francis Burnett op het oogenblik ten huize van sir Reginald vertoeft!

Even bleef het stil — toen slaakte Raffles een onderdrukt kreet van ontsteltenis!

— Wat zegt gij daar? riep hij uit. Dat is vreeselijk! Neen, ik wist het nog niet!

Raffles legde het toestel langzaam weder op zijn plaats.

Zijn gelaat had een meewarige uitdrukking verkregen!

— Wat is er? vroeg Charly.

— Wij zijn te laat! merkte Raffles op doffend. Francis Burnett is een uur geleden gearresteerd.

— Goede hemel! riep Charly verschrikt uit. En waar?

— Dat heb ik niet aan Houston, den ouden kamerbediende, gevraagd! Maar ik vermoed in zijn woning! Wat vreeselijk voor die arme Agnes!

Toen zwegen de beide vrienden en toen vroeg Charly:

— Wat ben je nu eigenlijk van plan?

— Wat ik van plan ben? De zaak tot klaarheid trachten te brengen! Er schuilt hier een geheim achter, en je weet, dat mij die zeer aantrekken.

De Groote Onbekende liep even met groote stappen het vertrek op en neder en bleef toen plotseling voor Charly stilstaan.

— Wij moeten dien Houston eens zien uit te hooren! zeide hij. Hoogstwaarschijnlijk weet hij wel meer van de zaak af. Hij zal wel degene zijn geweest, die Francis het geheimzinnige bezoek heeft medegedeeld, hetwelk hem twee uren uit de feestzaal hield.

— Maar is er wel iemand geweest? vroeg Charly.

— Dat spreekt immers van zelf! Francis is verrast door dien persoon. Anders had hij toch die zaak van te voren afgewikkeld!

— Je hebt gelijk! Dan zou hij zeker niet pas eerst ter middernacht zijn teruggekomen!

— Welnu, als Houston dien bezoeker, of die bezoeker heeft binnengelaten, dan zal hij ons wel kunnen inlichten!

— Als hij tenminste iets zeggen wil! merkte Charly op.

— Dat zal hij wel! zeide Raffles rustig. Voor de politie zijn dergelijke menschen nog al bang. En hij weet toch immers volstrekt niet, dat zijn verklaringen van zooveel gewicht voor Francis Burnett kunnen zijn!

— Maar dan moeten wij ons ook haasten!

— Dat moeten wij, Charly! Kom, laten wij ons spoedig als twee ambtenaren van politie vermommen.

— Je neemt mij dus mede? riep Charly verheugd uit.

— Welzeker! Je zult toch wel belang in deze zaak stellen?

— Dat kun je wel begrijpen! antwoordde de jonge man.

— Nu, laat ons dan maar aanstonds aan het werk gaan!

De beide vrienden begaven zich naar hun slaapkamer.

Uit een geheime kast namen zij de noodige uniformstukken en daarop zetten zij zich beiden voor hun kaptafel.

Binnen een half uur waren zij beiden op voortreffelijke wijze vermomd.

Zij verlieten de villa ongemerkt door een achterdeur, staken het kleine park door, dat zich daarachter bevond, klommen over een hek en bereikten langs een smalle zijweg den breeden straatweg van Londen naar Rosehill.

HOOFDSTUK VII.

Raffles komt tot zonderlinge ontdekkingen.

De beide vrienden namen nu alle allures aan van twee in functie zijnde inspecteurs van politie.

Zij bereikten nu de plek waar dienzelfden morgen het lijk van den vermoorden man was gevonden.

Er bevonden zich nog slechts weinige nieuwsgierigen, die zich echter verwijderden, toen zij de beide politie-beambten zagen naderen.

Raffles en Charly liepen verder.

Plotseling stond de Groote Onbekende stil en greep zijn vriend bij den arm.

— Wat is er? vroeg Charly.

Raffles wees naar het smalle rijwielpad, ongeveer een halven meter breed, dat aan weerszijden naast den weg liep.

— Wat meen je? vroeg Charly. Waar moet ik naar kijken?

— Wat is dat voor een spoor? vroeg Raffles.

Charly bukte zich.

— Nu, dat is nog al duidelijk te zien, meende hij.

Het is de indruk van een non-slipping band!

— Van een rijwiel?

— O neen, daarvoor is zij veel te breed! Van een motorfiets!

— Welken vorm heeft die indruk?

— De ribbels op het gummi zijn geplaatst in den vorm van een V!

— Mooi zoo! Kan de afdruk soms zijn van twee wielen van een kleine auto?

— Onmogelijk, Edward! Ik behoef jou zeker niet te zeggen, dat de wielen van een auto nimmer sporen! De voorwielen staan altijd veel dichter bij elkaar dan de achterwielen. Indien dus een voor- en een achterwiel van een auto op dit wielerspad hadden gereden, zouden wij twee sporen moeten zien. Er is er echter maar één!

Raffles klopte den jongen man goedkeurend op den schouder.

— Dat heb je heel goed opgemerkt! zeide hij. Ja, Charly, dit spoor moet inderdaad van een band van

een motorfiets afkomstig zijn. En weet je wat ik nu heb opgemerkt?

— Welnu?

— Dat het moet ophouden omstreeks de plek waar het lijk gevonden is!

Charly uitte een kreet van verwondering.

— Wat zou dat te beteekenen hebben? riep hij uit.

— Dat weet ik ook niet! Laten wij teruggaan, dan zullen wij er ons eens van overtuigen!

De beide vrienden keerden op hun schreden terug.

Het spoor van den motorfietsband was in den eenigszins weeken kleigrond van het wielerspad duidelijk zichtbaar.

De motorfietser had blijkbaar een overtreding begaan, want het was verboden dit pad anders dan voor gewone rijwielen te gebruiken.

Juist bij de plek waar het lijk van Canning gevonden was, hield het spoor plotseling op.

Raffles trad naar de boomen terzijde van den weg en begon ze nauwkeurig te onderzoeken.

Spoedig slaakte hij een uitroep van voldoening.

— De motorfiets is tegen dezen boom aangezet, zeide hij. Zie maar, de schors is hier en daar gescheurd door het schuren van de zware machine.

Charly had verbaasd toegekeken.

— Maar lieve hemel, wat kan dat alles te beteekenen hebben, Edward?

— Misschien meer dan je denkt, zeide Raffles, terwijl er een eigenaardige glimlach op zijn lippen kwam. Vooral in verband met wat ik hier vanmorgen ondekt heb.

— Wat was dat dan?

— Ik begreep er toen de beteekenis nog niet goed van — maar nu is zij mij reeds heel wat duidelijker. Toen ik namelijk de sporen van de voetstappen op den grond bekeek, zag ik, dat er iemand van dit punt waar wij hier staan naar de plek moest zijn geloopt, waar het lichaam gevonden werd.

— Iemand? riep Charly verbaasd uit.

— Er moeten er toch minstens twee zijn geweest.

— Ik zeg niet dat er geen twee waren, hernam Raffles op zonderlingen toon, maar de tweede was reeds dood.

— Wat zeg je daar?

— Ik ben er zeker van. Er was maar één voetspoor te zien, en dat spoor was buitengewoon diep. Diep, en onregelmatig. En weet je hoe dat kwam?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van.

— Omdat de eene man den andere op zijn schouders naar de plek heeft gedragen. Het gewicht van den doode voegde zich bij dat van den levende, en daarom waren de voetstappen in de weeke klei zoo diep.

Charly zweeg verbaasd.

— Maar dat kan zeer goed mogelijk zijn, riep hij uit.

— Het is niet alleen mogelijk, het is zoo goed als zeker, Charly. Maar kom, laat ons nu weder teruggaan, ik heb hier genoeg gezien.

De beide vrienden vervolgden hun weg.

Raffles hield de oogen strak op het rijwielerspad gevestigd.

Eensklaps bleef hij weder staan.

— Wat is er? vroeg Charly.

— Kijk nu nog eens, beval Raffles.

Charly bukte zich.

— Kun je het spoor nog vinden? vroeg Raffles.

— Zeker, zeide Charly. Maar hier en daar is het nu dubbel.

— En zie je ook iets bijzonders aan dat dubbele spoor?

Charly bukte zich nog eens dieper er riep toen opgewonden uit:

— Welzeker. De rij van V's wijst nu juist den tegenovergestelden kant uit.

— En wat volgt daaruit, denk je?

— Wel, dat is nog al duidelijk — de motorfietsrijder is denzelfden weg teruggereeden.

— Prachtig. En valt er misschien nog iets meer uit te leeren?

Charly dacht even na.

— Ik geef het maar liever op, zeide hij lachend.

— Wel, er is dunkt mij maar één oplossing mogelijk, hernam Raffles. De moordenaar heeft Canning op een heel andere plek gedood, dan waar men het lijk gevonden heeft — hij heeft het lichaam met zijn motorfiets een zeer groot eind uit de buurt gebracht, teneinde de verdenking van zich af te wenden.

— Maar — dan zouden wij niets anders hoeven te doen, dan dit spoor zoo ver mogelijk te volgen, riep Charly opgewonden uit.

— Dat ben ik dan ook van plan, hernam Raffles kalm. Het is duidelijk in de weeke laag van het wielerspad afgedrukt, zooals je ziet.

De beide vrienden liepen nu zwiingend weder verder.

Charly hield den blik voortdurend omlaag gewend, en zijn hersens hielden zich intusschen voortdurend

bezig met het vraagstuk, aan welks oplossing zijn meester zich had gezet.

Ook den jongen man was het nu duidelijk, dat er meer achter deze geheimzinnige zaak school, dan hij aanvankelijk had vermoed.

Raffles had zeker goed gezien — de moordenaar had zijn slachtoffer met zijn motorrijwiel gebracht naar de plek, waar men het lichaam vond met het doel, de politie op een dwaalspoor te brengen.

Maar wie de dader eigenlijk geweest was — daarom trent was Charly het niet met zich zelf eens.

Wel wezen al hune ontdekkingen erop, dat Francis Burnett de dader moest zijn, en toch bleek dit nu hoe langer hoe minder een onbetwistbaar feit te zijn.

Zeker, de jonge man was gedurende eenige uren afwezig geweest tijdens zijn verlovingsfeest, maar was het niet mogelijk dat hij inderdaad een zeer gewichtig gesprek had gevoerd met iemand, die George Canning niet was?

En bovendien, hoe moest men het eigenlijk verklaren, dat Francis Burnett juist toevallig den dolk bij zich had, die anders steeds in zijn wapenrek placht te hangen?

Met welk doel zou hij dien mede naar de verlovingspartij hebben genomen?

Deze opmerking drong zich zoo sterk aan den jongen man op, dat hij haar aanstonds onder woorden bracht.

— Merkwaardig, zeide Raffles. Daaraan loop ik juist te denken. Wij hebben hier klaarblijkelijk te doen met een moord in drift, dus niet met voorbedachten rade. Wat ter wereld kan er dan Francis Burnett toe gebracht hebben zulk een moordwapen bij zich te steken, als hij zich naar een huis begeeft, waar zijn verlovingsfeest zal worden gevierd? Nu, wij zullen het waarschijnlijk spoedig genoeg weten.

De beide mannen volgden nog steeds het spoor van den rijwielband.

Na een half uur loopens doken de daken van Silver Beetch achter het groen van de boomen op.

Raffles liep met samengeknepen lippen en gefronste wenkbrauwen voort.

De tocht duurde nog tien minuten.

Toen bevonden de beide vrienden zich juist ter hoogte van de prachtige villa van Sir Reginald.

En hier hield het spoor van den fietsband plotseling op.

Beide mannen stonden stil en wendden langzaam het gelaat naar elkander toe.

— Houdt het spoor hier op? vroeg Raffles.

— Dat is duidelijk te zien, antwoordde Charly.

— Zeer merkwaardig, bromde Raffles. Maar wacht eens, ik geloof dat wij nu aan de overzijde van den weg moeten zijn.

Hij stak den weg snel over, en bevond zich nu dicht voor een hooge heg, waarin op eenige schreden afstand verder een kleine deur was aangebracht.

Charly was eveneens naderbij gekomen.

Hij slaakte een uitroep van verbazing.

— Hier is de indruk weer duidelijk te zien, zeide hij. Raffles knikte.

— Ja — het spoor loopt naar ginds deurtje in de heg en zeer waarschijnlijk is de motorfiets daar uit gekomen.

Charly schudde ongeloofig het hoofd.

— Maar Edward, zeide hij. Wij staan hier voor de villa van Sir Reginald Doyne. Het smalle pad loopt van dit deurtje naar de garage terzijde van het huis. We kunnen toch onmogelijk aannemen, dat Francis Burnett in lakschoenen, rokpak en met een hoogen hoed op, per motorrijwiel naar zijn verloofde is gegaan?

Raffles haalde glimlachend de schouders op.

— Neen, dat is wat al te dwaas, zeide hij. Maar — hij zou desnoods het motorrijwiel van Latimer hebben kunnen gebruiken.

— Heeft die dan een motorfiets? riep Charly levendig uit.

— Ja — hij heeft er pas twee weken geleden een gekocht. Daarom was ook de indruk van den wielband zoo duidelijk.

Op dat oogenblik werd er achter de heg eenig gerucht vernomen.

Raffles bracht zijn oog door een kleine opening.

Een lachje van voldoening gleed over zijn gelaat.

— Het kon niet mooier, bromde hij. Daar komt onze vriend Houston de kamerbediende aan.

Hij ging snel naar het lage hek in de heg en wenkte den man.

Houston kwam verbaasd naderbij.

Het gelaat van den trouwen bediende was zeer bleek.

En het was duidelijk te zien, dat hij nog kort geleden tranen vergoten had.

— Wat is er van uw dienst, mijnheer? vroeg hij, terwijl hij over het hekje kwam leunen.

— Dat zal ik je zeggen, goede vriend, antwoordde de gewaande politiebeampte.

Raffles bedacht zich even en vroeg toen snel als om

den kamerbediende geen gelegenheid te geven een uitvlucht te bedenken:

— Hoe laat hebt gij den bezoeker bij mijnheer Francis Burnett aangediend?

— Het was precies tien uur, mijnheer.

— Was het George Canning?

De bediende zette een paar groote oogen op.

Toen trokken zijn wenkbrauwen zich krampachtig samen.

Zijn oude handen die op het hekje lagen beefden.

Hij scheen slechts met moeite zijn gedachten te kunnen verzamelen en zijn stem klonk dof, toen hij antwoordde:

— Neen mijnheer — het was mijnheer Canning niet!

— Hij was het dus niet! Hadt gij den bezoeker vroeger ooit gezien?

De bediende schudde ontkennend het hoofd.

Toen zeide hij haastig:

— Ik geloof tenminste niet, dat ik hem ooit gezien heb, mijnheer!

— Gij gelooft het niet?

— Het is, zooals ik u zeg — hij droeg een zwarten regenmantel met een breeden kraag, dien hij had opgeslagen en met zijn linkerhand dicht hield. En hij had den breeden rand van zijn hoed diep in de oogen gedrukt.

— Maar als gij zijn gelaat niet gezien hebt, riep Raffles uit, hoe kunt gij dan zeker weten, dat het mijnheer Canning niet is geweest!

— Omdat de bezoeker wel twee hoofden grooter was dan deze man! mompelde de oude kamerbediende.

— Ei zoo, en hij droeg een zwarten regenmantel zegt gij? Nu, dan kan het ook mijnheer Canning niet geweest zijn, want die droeg een gele overjas.

De kamerbediende antwoordde niet.

Hij scheen aan een hevige ontroering ten prooi te zijn.

— Hebt ge mij nog meer te vragen, mijnheer? vroeg hij eindelijk bedeesd.

Raffles knikte.

Hij had zijn scherpe grijze oogen geen oogenblik van het gelaat van den bediende afgewend.

— Ja, ik heb u nog meer te vragen! Is mijnheer Francis Burnett tegelijk met zijn bezoeker weggegaan?

— Ja!

— Te voet?

— Neen, met de kleine cabriolet, waarmede de vreemdeling gekomen was.

— Heeft nog iemand anders dan gij hem gezien?

— Niemand, voor zoover ik weet!

— In welk vertrek hebt gij hem gelaten?

— In een kleine zijkamer, die slechts zeer zelden gebruikt wordt!

— Nu nog één vraag — hebt gij soms gehoord, hoe mijnheer Francis Burnett den vreemdeling aansprak. Antwoord, man, want het kan van het grootste gewicht zijn voor het lot van mijnheer Francis!

Houston boog het hoofd.

— Ik meende, dat hij hem met den naam Walter aansprak, mijnheer!

Raffles had moeite een kreet van zegepraal te onderdrukken.

Hij wisselde een snellen blik met Charly, die in groote spanning had toegeluisterd.

Daarop richtte Raffles zich weder tot den bediende en vroeg met nadruk:

— Hebt gij soms nog iets anders te zeggen?

Houston liet het hoofd nog verder op de borst zinken!

— Niets, mijnheer! antwoordde hij op doffen toon.

— Het is goed — ik dank je voor je inlichtingen man! Kom mee, kameraad, wij zullen rapport gaan uitbrengen! zoo wendde hij zich tot Charly.

Zij salueerden en aanvaardden den terugtocht.

Houston slofta langzaam weder naar het huis terug.

Eenigen tijd liepen de beide vrienden zwijgend naast elkander voort.

Raffles was de eerste die sprak.

— Heb je den ouden kamerbediende goed in het oog gehouden? vroeg hij.

— Ja zeker!

— En heb je dan ook niet den indruk gekregen...

— Dat de man loog? vroeg Charly haastig.

— Neen, dat niet — maar dat hij de waarheid verborg!

— O ja! hernam Charly. Dat was duidelijk aan zijn gelaat en aan zijn geheele gedrag te zien. De man weet blijkbaar meer dan hij losliet!

— Juist, zoo denk ik er ook over! zeide Raffles. Maar waarom zwijgt de man? Daar moet toch een ernstige reden voor zijn?

— Misschien wil hij Francis niet meer in gevaar brengen! meende Charly.

— Maar dat is onzin, beste jongen! riep Raffles uit. Houston behoeft slechts te zeggen dat Francis volstrekt niet met Canning in aanraking is geweest gisteravond,

maar dat zijn bezoeker iemand was, twee hoofden grooter dan de vermoorde, en met wien hij in een cabriolet is weggereden! De verhuurder of eigenaar van die cabriolet is natuurlijk gemakkelijk uit te vinden, want dergelijke wagentjes zijn hier zeldzaam. Dat alles weet natuurlijk een man als Houston, die hier al jaren woont, even goed als wij. Welnu, wat kan er hem dan wel toe brengen, die omstandigheid te verzwijgen!

Raffles vestigde zijn heldere oogen op zijn vriend, als wachtte hij een antwoord.

Charly haalde de schouders op.

Raffles vervolgde:

— Hoe lang is die Houston wel in dienst van sir Reginald!

— Minstens dertig jaren.

— Zoo lang reeds. Dan heeft hij dus Latimer zien geboren worden.

— Zoo is het.

— De jonge man staat als heel driftig, maar als zielsgoed bekend, hernam Raffles. Houston zal dus wel zeer veel van hem houden?

— Ik hoor zelfs, dat hij zijn jongen meester en zijn meesteres letterlijk aanbidt, antwoordde Charly.

— Wel, maar als dat zoo is... riep Raffles uit, terwijl zijn oogen fonkelden.

Maar hij brak den zin plotseling af.

Voor dat Charly wist wat zijn meester voornemens was, was deze over de droge sloot gesprongen, welke den weg van het aangrenzende weiland scheidde.

Charly zag hoe hij bukde en iets uit het gras oprapte.

— Wat heb je daar gevonden? vroeg Charly.

— Een revolver, riep Raffles uit, terwijl hij een aanloopje nam en met een krachtigen sprong weder op den weg belandde.

Hij toonde Charly het wapen.

Het was nog bijna nieuw en het kon slechts kort in het natte gras hebben gelegen, want er was nog volstrekt geen roest aan te zien.

De loop en het magazijn waren zwaar vernikkeld.

Het was een zeer fraai wapen, blijkbaar van Amerikaanschen oorsprong.

Raffles draaide het om en om.

Plotseling slaakte hij een kreet.

— Wat is er? vroeg Charly vol spanning.

— Er is, dat ik langzamerhand licht begin te zien. Hier in de kolf is een klein zilveren plaatje ingelaten, en daarop zijn de letters G. C. bij wijze van monogram gegraveerd.

— Dus deze revolver heeft aan George Canning toebehoord? riep Charly opgewonden uit.

— Zonder eenigen twijfel. De man die hem gedood heeft, nam het lichaam van den doode op zijn schouder, en door het zeer snelle rijden is de revolver uit den zak van de jas gevlogen, welke Canning droeg en op gindsch weiland terecht gekomen.

— Maar dat is zeer wel mogelijk, riep Charly uit.

— Het is niet alleen mogelijk, maar zoo goed als zeker.

Raffles schoof de veiligheidspal terzijde en klapte het wapen open.

— Is de revolver geladen? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Ja! Maar van de zes patronen is er één verschoten. Zie maar, van deze patroonhuls is de percussie ingedeukt.

Raffles nam er de huls uit.

Inderdaad — de kogel was verdwenen.

Raffles klapte het wapen weder langzaam dicht en liet het in zijn zak glijden.

Hij floot zachtjes tusschen de tanden.

Even keek hij Charly glimlachend aan en toen vroeg hij:

— Je ziet zeker niet tegen een nachtelijke onderneming op?

— Volstrekt niet. Wat ben je van plan?

— Dat zul je spoedig genoeg bemerken!

Raffles wees met den duim over zijn schouder.

— Ik wil — gindsche villa wel eens bezoeken.

— Vannacht nog?

— Ja — vannacht.

— Maar wij waren immers van plan, beste Edward, pas over een week onzen slag te slaan?

Raffles maakte een afwijzend gebaar.

— Daaraan denk ik in het geheel niet meer, zeide hij ernstig. In een huis waar zoiets gebeurd is, en waar men zooveel smart gekend heeft, daar breek ik niet in.

— Maar wat wil je er dan doen?

— Ik wil met den man spreken, die George Canning doodde.

HOOFDSTUK VIII.

Een zonderlinge inbraak.

Het was twaalf uur in den nacht.

Raffles en Charly stonden in de slaapkamer van den Grooten Onbekende van de kleine villa in Rosehill.

Zij waren beiden in avondtoilet gekleed.

Hun hooge hoeden stonden op de tafel.

Beiden waren bezig hun revolver te onderzoeken.

— Heb je je masker bij je? vroeg Raffles.

— Het zit in mijn zak!

— Je lantaarn?

— In mijn anderen zak.

— Vooruit dan maar, beste jongen. Het wordt een zonderlinge inbraak — maar doet niet alle verandering van soort eten?

Charly knikte.

— Je weet dat ik alles goed vind wat jij doet! zeide hij. Maar ik beken eerlijk het nut van deze onderneming niet in te zien!

Raffles haalde de schouders op.

— Moet dan letterlijk alles wat wij doen slechts uit een oogpunt van nuttigheid beschouwd worden? zeide hij op afkeurenden toon.

— Dat niet, maar.....

— Ik doe het op deze wijze, vervolgde Raffles, omdat ik, alvorens te handelen, zekerheid wil hebben!

— Maar die had je kunnen krijgen, als je het vertrek waar je volstrekt wilt zijn, overdag had onderzocht in je kwaliteit van inspecteur van politie! meende Charly.

— Het is nog de vraag, of men mij dan wel had toegelaten — en ik wil om verschillende redenen volstrekt niet langer wachten dan noodig is! zeide Raffles op ernstigen toon. Ben je gereed?

— Ja, ik ben klaar.

De beide vrienden zetten hun hoed op.

Zij verlieten de villa door de kleine zijdeur.

In dit kleine dorp was op dit uur alle menschelijk leven reeds lang uitgestorven.

Niemand liet zich zien op den slechts schaars verlichten straatweg.

Snel sloegen de beide vrienden den weg in naar Silver Beetch.

Binnen een half uur hadden zij de villa bereikt.

Niemand liet zich zien.

In het huis leek alles in diepe rust verzonken te zijn.

Neen — toch niet, want in een kamer op de tweede verdieping van den zijvleugel scheen licht te branden.

Raffles schudde het hoofd.

Zijn gelaat stond ernstig.

— Kom, laat ons voortmaken, Charly; beval hij.

De beide vrienden klommen over de lage heg, waarvoor zij dien zelfden dag reeds hadden stilgestaan en liepen snel over het smalle pad naar den zijgevel van de groote villa.

— Het is goed, dat ik het huis reeds ken, alsof ik het zelf gebouwd had! bromde Raffles. Nu behoeven wij tenminste niet te vreezen, dat wij zullen verdwalen.

— Waar is de serre? vroeg Charly.

— Daarginds, om den hoek!

De mannen liepen nog eenigen tijd door en bereikten tenslotte de groote serre.

Zonder eenige moeite opende Raffles de glasdeur.

Zij traden binnen.

Charly wilde licht maken.

— Nog niet! fluisterde Raffles, men zou ons immers door de glazen deuren kunnen zien! Geef mij de hand, ik zal je wel geleiden!

Raffles scheen kattenogen te hebben.

In de tastbare duisternis vond hij evengoed den weg als ware het klaarlichte dag geweest.

Spoedig stonden zij opnieuw voor een deur.

Raffles haalde zijn bos loopers te voorschijn.

Vijf minuten werkte hij, nu bij het licht van de lantaarn.

Er werd geen enkel geluid vernomen.

Toen draaide de deur langzaam op haar hengsels.

— Ga mede! fluisterde Raffles.

De beide vrienden betraden een vrij breede gang.

— Waar zijn wij hier? vroeg Charly fluisterend.

— In den zijvleugel! Hier boven zijn de vertrekken van Latimer Doynet!

Het licht van de lantaarn scheen nu op een trap, die met een dikken, wijnrooden looper belegd was.

Vlug en onhoorbaar gingen de beide vrienden naar boven.

Op de eerste verdieping bleef Raffles luisterend even staan.

— Hier moet de bibliotheek en daarginds de billardkamer zijn! fluisterde hij. Wij moeten nog een trap op, Charly!

De beide vrienden zetten hun tocht voort.

Zonder dat er een trede kraakte, zonder dat zelfs hun ademhaling vernomen werd, bereikten de twee mannen de tweede verdieping.

Zonder aarzelen liep Raffles op zijn teenen naar een breede, witgelakte deur en bracht het oog voor het sleutelgat, maar richtte zich dadelijk weer op.

Hij bracht zijn mond bij het oor van Charly en zeide;

— De sleutel steekt van binnen in het slot!

— Wat is dit voor een kamer? vroeg Charly fluisterend.

— Het is de werkkamer van Latimer Doyne!

— Maar wat hebben wij hier te maken?

Hij bukte zich en keek onder de reet van de deur door.

— Er brandt licht! fluisterde hij, nadat hij zich weder had opgericht, Kom dadelijk mee!

Hij greep Charly bij den arm en trok hem door de breede gang mede, totdat zij een smalle zijgang bereikt hadden.

Aan het einde daarvan bevond zich een raam, dat uitkwam op een breed en lang balkon, dat zich langs alle vertrekken op deze verdieping uitstrekte.

Raffles trok het raam behoedzaam open.

Hij wenkte Charly hem te volgen.

Beide mannen klommen uit het raam en stonden op het balkon.

Met een spoed waarvan Charly niets begreep liep Raffles voort.

Plotseling bleef hij stilstaan en hield Charly met een gebaar tegen.

— Je masker voor! beval hij.

De beide mannen bonden hun zwart halfmasker voor.

Raffles sloop nog een paar passen verder.

Zij bevonden zich nu voor een breede glasdeur, die met een gordijn was afgesloten, maar niet zoo goed, of het licht van een electrische lamp straalde naar buiten door.

Het was het licht dat de beide mannen gezien hadden, toen zij voor de heg stonden.

Raffles zette zijn breede schouders tegen de dunne glasdeur en het volgende oogenblik vloog zij open.

De twee gemaskerde mannen traden naar binnen.

In het midden van het vertrek stond een man.

Op het geraas van de openvliegende deur wendde hij zich om.

Raffles en Charly staarden in het verwrongen, doodsbleek gelaat van Latimer Doyne.

Hij hield een kleine revolver in de rechterhand...

Hij stond dicht bij zijn geopend schrijfbureau.

Op het blad lag een vel papier, dicht beschreven, met kleine, onregelmatige letters.

Raffles wierp er een vluchtigen blik op.

Toen zeide hij op ernstigen, doordringenden toon:

— Laat aanstonds die revolver vallen.

Tegelijkertijd trok hij zijn eigen browning.

De kleine revolver viel met een doffen slag op het dikke tapijt.

Een droge snik welde uit de borst van den jongen man omhoog.

Hij sloeg de beide handen voor het gelaat en liet zich in een stoel vallen.

— Neem die revolver eens op, mijn vriend, zoo wendde Raffles zich tot Charly. En berg haar goed weg.

Charly gehoorzaamde.

Toen trad Raffles op den onbeweeglijken man in den stoel toe en legde hem de hand op den schouder.

— Dus zoover hebt gij het willen laten komen, Latimer Doyne. Meent gij dat dit de eenige uitweg was?

Latimer hief het hoofd op.

— Wie zijt gij, dat gij mij die vraag durft stellen? vroeg hij. Waarom hebt gij mij niet laten begaan?

— Wie ik ben, doet er op het oogenblik niet toe, antwoordde Raffles kalm. Neem echter aan, dat ik de Voorzienigheid ben.

Latimer Doyne lachte bitter.

— De Voorzienigheid, riep hij schamper uit. Zeg liever het Noodlot. Weet gij soms wat mij bewoog om...

Raffles hief de hand op.

— Ik weet alles, zeide hij kalm. En ik weet ook, dat gij ongelijk hebt.

Langzaam stond Latimer op.

Hij keek Raffles met groote oogen aan.

— Ongelijk? vroeg hij op doffen toon.

— Ja, Latimer Doyne — gij hadt ongelijk.

— Maar als gij op de hoogte zijt van de zaak, zooals gij zegt! riep de jonge man uit. Dan moet gij weten, dat ik..... dat ik.....

— Dat gij George Canning gedood hebt, vulde Raffles kalm den zin aan. Ik wist het niet, ik vermoedde het slechts en mijn vermoeden is zekerheid geworden. En toch herhaal ik u, dat gij verkeerd gedaan hebt. Ik weet niet welke reden George Canning had om u te haten, ik weet alleen, dat hij u heeft willen dooden en dat gij slechts in rechtmatigen tegenweer, om uw leven te beveiligen, het zijne hebt genomen!

— En wie zou dat gelooven? riep Latimer wanhopig uit. Weet gij dan niet, dat er geen enkel wapen op hem is bevonden. Weet gij dan niet, dat door een vreeselijk Toeval, dat ik mij niet kan verklaren, de revolver, waarmee hij op mij schoot, verloren is gegaan?

Raffles knikte.

— En dat zelfde Toeval heeft mij die revolver doen terugvinden — hier is zij.

Raffles haalde het wapen te voorschijn en overhandigde het aan den jongen man.

Latimer nam het met trillende vingers aan.

Hij had moeite overeind te blijven.

Toen rolden twee glinsterende tranen uit zijn oogen.

— God zij gedankt! zeide hij heesch. Ja, dat moet het wapen zijn!

— Zijn letters staan erin gegraveerd, zeide Raffles bedaard. Bovendien mankeert er een kogel uit.

— Maar wie zijt gij toch, die mij het leven teruggeeft! riep Latimer uit, terwijl hij een stap op Raffles toetrad.

De Groote Onbekende week terug.

— Nogmaals zeg ik u, dat dit volstrekt niets ter zake doet! hernam hij koel. Neem aan, dat ik het doe terwille van uw ouden vader en van uw arme zuster! Wat komt het er ook eigenlijk op aan? Het is voldoende dat gij u zult kunnen rechtvaardigen! En wilt gij mij nu zeggen, wat er eigenlijk geschied is?

— Gij hebt recht om het te weten! zeide Latimer. Al wilt gij mij dan ook niet toestaan u te kennen! Ik behoef u niet te wantrouwen, want gij redt mij van oneer en dood! Zie, daarginds ligt de brief, dien ik mijn braven vader schreef! Gij kunt u niet voorstellen, welk een vreeselijke tweestrijd er in mij gevoerd is. Ieder oogenblik stond ik op het punt om naar den commissaris te snellen en mijzelf met luider stem aan te klagen. Maar telkens schrikte ik terug, als ik bedacht, dat ik daardoor mijn vader, een edelman van den

ouden stempel, den dood zou aandoen en misschien het huwelijk van mijn lieve Agnes onmogelijk zou maken. Ja, als de revolver niet verloren was gegaan, zou ik misschien hebben kunnen aantoonen, dat ik in zelfverdediging gehandeld had. Maar wie zou mij willen gelooven? Men zou er achter komen, wat er tusschen mij en George Canning bestaan heeft — er men zou geen medelijden met mij hebben gekend.

niets wilde loslaten! bromde hij in zichzelf. Hij heeft mede, wat ons reeds bekend is.

De Groote Onbekende had zijgend toegeluisterd.

— Nu begrijp ik ook, waarom de oude Houston niets wilde loslaten bromde hij in zichzelf. Hij heeft zeker George Canning bij zijn meester gebracht.

Darop vervolgde hij luid:

— Zoudt gij mij naar de kamer willen brengen, waar gij Canning ontvangen hebt?

— Het was in deze zelfde kamer, mijnheer! zeide Latimer.

— Maar hoe komt het dan, dat het schot niet gehoord is? vroeg hij.

— Dat is niet zoo verwonderlijk. De muren zijn dik, met tapijten behangen, zooals gij ziet; mijn vertrek is zeer afgelegen en alle bedienden waren in het midden-gedeelte van het huis.

Raffles wierp een blik om zich heen.

Nu pas zag hij het wapenrek.

— Ik behoef zeker niet eens te vragen, of gij dien noodlottigen dolk gisteren van Francis Burnett gekregen hebt? vroeg hij glimlachend.

— Van mijn zuster, mijnheer — zij had hem voor mij aan haar verloofde gevraagd!

— Waar stond Canning? vroeg Raffles verder.

— Juist op dezelfde plek waar gij u nu bevindt!

— Dus toen gij weigerdet om hem voor te spreken, trok hij dol van woede zijn revolver en schoot op u?

— Ja! Ik hoorde den kogel vlak langs mijn ooren fluiten. Natuurlijk greep ik dadelijk het eerste het beste wapen om mij te verdedigen.

— Dat was uw recht! zeide Raffles kalm. Gij stondt dus dicht bij het wapenrek?

— Ik stond er vlak bij!

— Blijf dan eens staan! zeide Raffles.

Hij liep nu recht op Latimer toe, ging hem voorbij en bleef voor den muur stilstaan.

Er hing een groote schilderij op deze plek, gevat in een prachtige vergulden lijst.

Raffles bekeek de lijst gedurende eenigen tijd nauwkeurig.

Toen slaakte hij een zachten kreet.

— Hier is het kogelgat! riep hij uit.

Latimer kwam toelopen.

Inderdaad, in een der zwaarste krullen van de lijst was een zeer klein gat te zien.

— Gij zoudt dit stuk van de lijst desnoods kunnen laten uitzagen! zeide Raffles. Want zeer waarschijnlijk is de kogel in het harde hout blijven zitten!

— Maar hoe hebt gij dit alles toch ontdekt, mijnheer? vroeg Latimer.

— Eenvoudig door te combineeren! antwoordde Raffles glimlachend. Het is eenvoudiger dan gij denkt.

Latimer kwam naderbij en stak Raffles beide handen toe.

Zijn oogen glinsterden vochtig.

— Gij zult mij toch zeker wel toestaan u te danken?

Raffles haalde de schouders op.

— Indien gij wist wie ik was, zou u dat waarschijnlijk niet invallen! zeide hij koud.

— Al waart gij de grootste misdadiger! riep Latimer uit, dan nog zou ik reden te over hebben om u op mijn knieën te danken. Want gij weerhoudt mij van zelfmoord — gij geeft mijn Agnes het geluk weer gij redt het geheele geslacht van de schande — en dan nog zou ik u niet mogen bedanken? Dat kunt gij niet meenen!

Raffles haalde de schouders op.

Hij kwam dicht voor Latimer staan en zijn grijze oogen fonkelden achter de gaten van het masker.

— Luister eens, mijn waarde heer, begon hij. Wilt gij weten wat ik voornemens was?

Latimer zweeg en keek zijn zonderlingen bezoeker vol spanning aan.

Toen schudde hij ontkennend het hoofd.

— Dan zal ik het u zeggen! hernam Raffles, zonder dat zijn stem de minste ontroering verried. Ik was voornemens over acht dagen hier in te breken en ik verzeker u, dat ik nog nooit een voornemen onuitgevoerd heb gelaten.

Latimer deinsde een stap achteruit.

— Een inbreker dus! zeide hij op heeschen toon.

— Zooals gij zegt, mijn waarde heer — een heel gewone, ordinaire inbreker! beaamde Raffles schamper. Zeg nu nog eens, of gij mij zoudt willen bedanken!

Latimer bleef even besluiteloos staan.

Hij scheen een zwaren strijd met zich zelf te voeren! Toen trad hij op Raffles toe en voor deze het ver-

hinderen kon, had de jonge man zijn hand gegrepen en die met kracht gedrukt.

— Gij moogt zijn wie gij wilt, riep hij uit, al waart gij een gemeene dief, ik wil u zeggen, dat gij u in deze zaak als een edelman gedragen hebt!

Raffles boog zwijgend het hoofd.

Slechts Charly kon weten wat er op dit oogenblik in het gemoed van zijn meester omging.

— Het zij dan zoo! hernam Raffles op doffen toon. Mogelijk heb ik door deze daad een deel van mijn schuld aan de maatschappij afgedaan, tenminste als er van schuld sprake is.

— Geloof gij dan van niet? vroeg Latimer op zachten, maar dringenden toon. Ik ben een vreemdeling voor u — maar gij geeft mij het recht aldus tot u te spreken.

Raffles wendde langzaam het gelaat naar den vrager toe.

— Latimer Doyne, zeide hij, de maatschappij is een verzameling van schurken en ezels, en ik meen het recht te hebben de eersten te straffen en met de tweede een loopje te nemen. Ik weet zeer goed, dat mijn leerstellingen indruischen tegen de gangbare moraal, maar ik wil u wel in vertrouwen mededeelen, dat ik om die moraal niets geef! En nu genoeg gepraat, mijn waarde heer. Verscheur spoedig dien brief, die daar ligt en laat het overige aan mij over — morgen zal uw vriend Francis Burnett op vrije voeten zijn!

— En — mag ik niets zeggen van uw nachtelijk bezoek?

Raffles haalde de schouders op.

— Later kunt gij doen wat gij wilt! zeide hij, maar voor het oogenblik zou ik u dat ontraden! Misschien zou men u wel eens niet willen gelooven!

— Maar — als ik zelf die revolver naar den commissaris breng zal men meenen, dat ik een slimme truc bedacht heb!

— Gij hebt gelijk en daarom zal ik zelf het wapen gaan overhandigen!

— Zoudt gij dat willen doen? riep de jonge man verheugd uit.

— Morgenochtend, zeer vroeg, zal de revolver zich op het bureau van politie bevinden! En nu geloof ik niet, dat wij hier nog iets te doen hebben, mijnheer Doyne.

Raffles nam zijn hoed, dien hij op een stoel gezet had.

Toen wendde hij zich nogmaals naar den jongen man om en zeide:

— Waarom hebt gij eigenlijk het lichaam zoo ver weggebracht en niet dadelijk alarm gemaakt?

Latimer boog het hoofd.

— Ik durfde niet! zeide hij op zachten toon. Ik was geheel buiten mijzelf! Gij kent mijn vader niet — hij zou bezweken zijn van smart, als hij slechts had kunnen vermoeden, dat zijn zoon een moordenaar was! Maar toen ik het gedaan had en den doode met mijn motorrij wiel had weggebracht, betreurde ik mijn daad reeds! Ik heb vreeselijk geleden, mijnheer!

Raffles knikte.

— Ik kan het mij begrijpen, zeide hij. Nu, alles heeft zich ten beste gekeerd! Morgen kan uw vriend in vrijheid zijn! En nu nog een vraag — de bewijzen van — uw misstap bevinden zich zeker in de woning van Canning?

— Dat moet wel! Als men ze tenminste niet in zijn portefeuille gevonden heeft!

— Als dat zoo was, had men u waarschijnlijk reeds gearresteerd!

— Gij hebt gelijk! zeide Latimer, terwijl hij het hoofd op zijn borst liet zinken.

— Overmorgen zullen de papieren in uw bezit zijn! zeide Raffles op gedempten toon.

— Gij wilt — —?

— Vraag mij niets! Wat raakt het u, hoe ik ze in mijn bezit denk te krijgen? En nu vaarwel, mijnheer Doyne! Het is niet waarschijnlijk, dat wij elkaar ooit weder zullen terug zien — tenminste niet in de gedaante, waaronder ik mij nu aan u vertoond heb! Adieu!

Raffles maakte een korte buiging.

Latimer wilde nog iets zeggen.

Hij had er den tijd niet toe.

De beide mannen waren eensklaps verdwenen, alsof zij door den grond waren gezonken!

Den volgenden morgen, nadat Raffles slechts eenige uren slaap had genoten, begaf hij zich, als boer verkleed, naar den commissaris van politie, die met het onderzoek in de zaak-Canning belast was.

Hij had de revolver bij zich.

— Ik kom u wat brengen, waar gij misschien iets mede doen kunt, mijnheer! zoo begon Raffles, nadat hij bij den commissaris was toegelaten.

— Wat dan? vroeg de politiebeambte nieuwsgierig. Raffles haalde de revolver te voorschijn.

— Dit, mijnheer! zeide hij eenvoudig, terwijl hij het wapen voor den commissaris op tafel legde.

De politiemannam het op en bekeek het van alle kanten.

— Waar hebt gij deze revolver gevonden? vroeg hij toen.

— In een weiland naast den weg, dicht bij Rosehill!

— Wanneer?

— Gisteravond!

— Waarom zijt gij het niet dadelijk komen brengen?

— Omdat ik niet dadelijk het gewicht van mijn vondst inzag! Pas hedenmorgen vernam ik van de geheimzinnige moordzaak!

— Waarom denkt gij dan, dat dit wapen in verband staat met den moord op den heer Canning?

— Omdat zijn letters in de kolf gegrift staan! antwoordde Raffles laconiek.

De commissaris bekeek het wapen nauwkeuriger!

— Gij hebt waarachtig gelijk! riep hij uit.

— Ik heb nog iets anders ontdekt, mijnheer!

— Wat dan?

— Het spoor van een motorrij wiel op het rijwielpad. Het leidde naar de plek, waar het lijk gevonden is — en weder terug!

De commissaris stond op en keek den gewaanden boer met groote oogen aan.

— En waar begon dat spoor dan? vroeg hij.

— Bij „Silver Beech”. Het rijwiel behoorde aan mijnheer Latimer Doyne!

— En wat zou dat?

— Hij heeft het lijk met zijn motorrij wiel daarheen gebracht!

— Dus hij zelf zou — —! riep de commissaris opgewonden uit.

— Hij heeft Canning in rechtmatige zelfverdediging gedood; uit vrees, dat men hem van moord zou betichten, het lichaam van den doode weggebracht, na de revolver, waarmede Canning op hem schoot, weder in diens zak te hebben gestoken, en is toen weder snel teruggereeden, zoodat men zijn afwezigheid ternauwernood had opgemerkt!

— Dat is buitengewoon! Hoe weet gij dat alles?

— Door redeneering!

— Merkwaaardig! mompelde de commissaris. Voor een boer zijt gij bijzonder schrander! En met dit wapen

zou de doode dus op Latimer Doyne hebben geschoten?

— Er ontbreekt een patroon, en in de lijst van een schilderij in de kamer, waar het drama zich afspeelde, zult gij den kogel vinden! De oude Houston kan u de rest vertellen!

— Dat is alles zeer buitengewoon! riep de commissaris uit. Gij zult zoo goed zijn, u ter beschikking van

de justitie te houden — ik zal u nog noodig hebben!

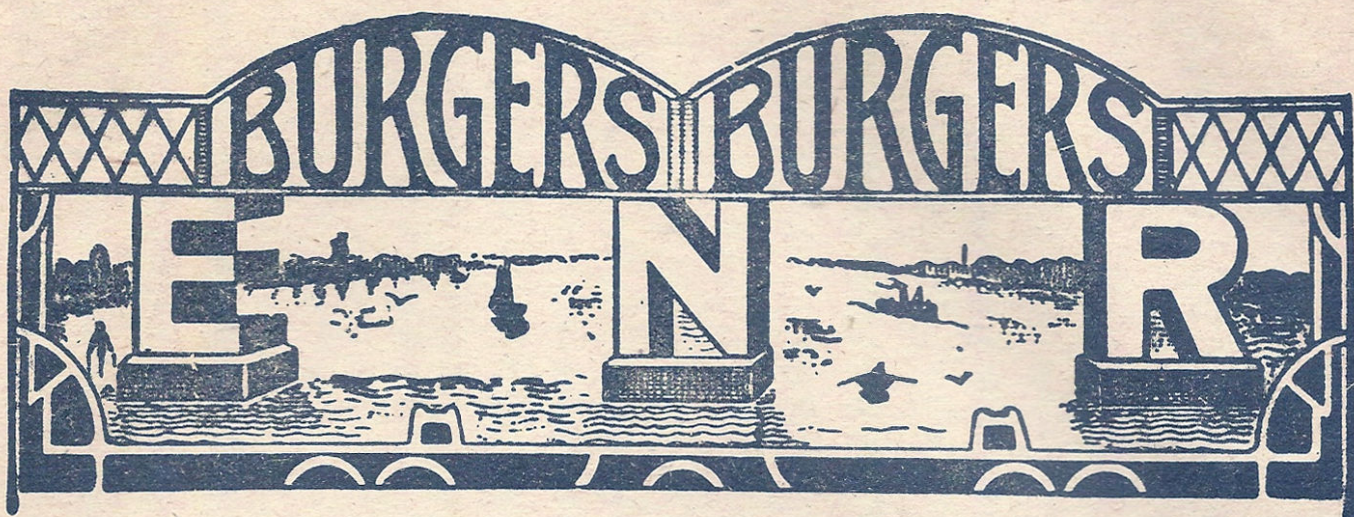
— Het spijt mij, mijnheer! zeide Raffles met een zonderlingen glimlach, maar aan dat verzoek zal ik niet kunnen voldoen! Het zal u gemakkelijk vallen de waarheid ook zonder mij aan het licht te brengen! Mijn zaken roepen mij elders!

En voor de verblufte commissaris nog een woord had kunnen zeggen, was zijn bezoeker verdwenen!

De volgende aflevering (No. 207) bevat:

„De Minnares van den Troonpretendent.”

EENVOUD

is 't kenmerk van degelijkheid.
Wie hieraan twijfelt, verzuimt
geen oogenblik zich een rijwiel
aan te schaffen van de

E.N.R. FABRIEK

Eenmaal in gebruik, zult U
nooit een ander fabrikaat
wenschen.